

Житно Зърно

КН. 2—3 ТРИНАДЕСЕТА ГОДИНА 1939

СЪДЪРЖАНИЕ:

* ⁴ Боянъ Боевъ Д-ръ Ел. Р. Коенъ	Законъ за подмладяване Вжтрешна връзка между трудъ и радостъ. Регенерация — процесъ на преобращение въ живота
2. П. М-въ Л. С. Бергъ	Сфера на Слънцето Елементарни астрологически комбинации Измѣнение на климата въ наше време — затопляне на цѣлото земно кълбо
2. Б. Боевъ Д. Антонова и S. G. Nordmann Ели Загадъчни явления Отзиви, вести и книгописъ Du Maître	Голѣмина на почерка Изъ нашия животъ: Разговоръ съ Учителя Стихове Поема за планината По твоитѣ свѣтли стѣпки, о Пролѣтъ! Paroles sacrées du Maître

SOMMAIRE

* [*] B. Boëv D-r El. R. Cohen	La loi du rajeunissement Lien intérieur entre le travail et la joie Régénération — le processus de la transformation dans la vie
G. P. M-v L. Berg	La Sphère du Soleil Combinaisons astrologiques élémentaires Changement du climat dans notre temps — réchauffement sur toute la terre
G. B. Boëv G. Nordmann Eli Phénomènes énigmatiques Echos, nouvelles et livres nouveaux Du Maître	Dimension de l'écriture De notre vie: Entretien avec le Maître Poèmes pour la montagne Dans tes pas lumineux, ô Printemps! Paroles sacrées du Maître

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XIII

КН. 2—3

Законъ за подмладяване

Мнозина искатъ да намѣрятъ начинъ да бждатъ вѣчно млади на земята. Тѣ търсятъ известни методи за подмладяване и елексира на вѣчната младостъ. На земята, обаче, не може да се избѣгне старостъта, тъй както не може да се избѣгне и младостъта. Това сж две фази отъ единъ и сжщъ процесъ на растене и развитие, който се извършва въ природата съ неизмѣнно постоянство.

За природата младиятъ е начало на нѣщата, стариятъ — край. Младиятъ е цвѣтъ, стариятъ — плодъ. Ако единъ цвѣтъ не завърже плодъ, а окапе, каква смисълъ има дете е цѣфналъ? И ако плодътъ — неговата семка — не падне на земята, ако не „умре“, защо е узрѣлъ? Стариятъ трѣбва да мине презъ смъртъта, за да се подмлади. Младиятъ трѣбва да мине презъ процеса на узрѣването, за да остарѣе.

Подъ старъ човѣкъ на земята, природата подразбира човѣкъ, който живѣе въ областъта на самосъзнанието. Той вижда не само своитѣ погрѣшки, но и погрѣшкитѣ на стотици и хиляди поколѣния преди него. Вижда, обаче, и тѣхнитѣ добродетели. Той използва и еднитѣ, и другитѣ. Грѣшкитѣ изправя, а съ добродетелитѣ работи като съ ценно наследство. Така че старъ, отъ гледище на природата, е оня човѣкъ, който знае да изправя погрѣшкитѣ на миналитѣ поколѣния. А да се възмущава човѣкъ отъ своитѣ прадѣди, че не сж му оставили нищо добро, показва явно неразбиране. Защото законъ е: колкото погрѣшки сж направили миналитѣ поколѣния, толкова и добродетели сж развили. Въ природата винаги има равновесие.

Когато се говори за подмладяване, обикновено се подразбира да се подмлади човѣкъ, безъ да мине презъ процеса на смъртъта. Нали тъкмо това сж искали да постигнатъ алхимицитѣ, когато сж търсили съ такова усърдие елексира на живота? По какъвто и пжтъ, обаче, да постигне човѣкъ подмладяването, то е една неопенима придобивка. Защото ако той успѣе да се подмлади дори само съ единъ день, въ този день се крие грамадна енергия.

Ние нѣма да посочваме нѣкакви изкуствени способности за подмладяване — най-различни въ разнитѣ окултни школи отъ всички времена, нито ще споменаваме съвременнитѣ научни опити за постигане на тази цель. Ще посочимъ, обаче, единъ естественъ пжтъ за подмладяване, който сжществува въ природата, а сжщо и закона, на който то почива. Този пжтъ, както впрочемъ всички пжтища на природата, има това предимство, че е достъпенъ за всички.

Законъ за подмладяване, това е Доброто. Злото — това е законъ за остаряване. Който иска да бжде младъ, да прави добро, който иска да бжде старъ, да прави зло. Злото, обаче, е за малцина. То прави човѣка мждъръ. Само който е миналъ презъ школата на злото е „старъ“. Преди, обаче, да мине презъ школата на злото, той е миналъ презъ школата на доброто. Така е нормално въ природата: първомъ да се мине презъ школата на доброто, и следъ това презъ тая на злото. Започне ли се съ злото, цѣлиятъ процесъ ще вземе обратенъ ходъ. Споредъ Апокалипсиса, въ свѣта има само двадесетъ и четири старци. Едно интелигентно сщество трѣбва да живѣе милиарди години интензивенъ животъ, за да придобие нѣкои чърти на старостта, така както я разбира природата.

За човѣка, който е още дете въ космоса, остава широко откритъ пътя на доброто. Доброто е законъ на вѣчно подмладяване. Който иска да бжде младъ, да следва неговия пътъ.

Ще посочимъ тукъ нѣкои практични правила, свързани съ процеса на подмладяването.

Първото правило: Не дрѣжъ въ съзнанието си образитѣ на злото! Не мисли, какво е зло. Остави този въпросъ за „старитѣ“! Когато попитали единъ древенъ египетски мждрецъ, що е зло, той само стисналъ устни.

Дрѣжъ доброто въ ума си като една мощна колективна сила въ свѣта, която постоянно подмладява мислитѣ, чувствата и волята на човѣка; която подмладява неговото тѣло. Доброто е, което поддържа хармонията и цѣлостта на организма. То е, което го поддържа въ здравословно състояние. Ако не е доброто, човѣшкиятъ организъмъ тутакси ще се разпадне на съставнитѣ си части. Благодарение на доброто, човѣкъ расте подъ благодатнитѣ лъчи на божественото слънце.

Отъ едно само трѣбва да се пази човѣкъ — отъ недоволството. То е онзи непрозраченъ похлупакъ, който прѣчи на тѣзи лъчи да проникватъ въ човѣка. То, следователно, спира растенето.

Когато човѣкъ навлѣзе съзнателно въ доброто, ще види, че то е единъ великъ свѣтъ, въ който живѣятъ и работятъ много сщества. Доброто е една велика лаборатория за оногова, който се учи. Да се научи човѣкъ да борави съ елементитѣ на доброто, съ неговитѣ сили и закони, това е цѣла наука. Хората иматъ обикновени схващания за доброто, тѣ и не подозиратъ дори, че то е цѣлъ единъ свѣтъ. Само когато човѣкъ влѣзе въ него като въ една лаборатория, той ще разбере това. Тогава, именно, той ще встѣпи въ връзка съ ония възвишени сщества, които работятъ въ тази лаборатория и ще се учи отъ отъ тѣхъ. Всичко има въ доброто!

Друго едно правило въ науката за подмладяване:

Радвай се на всичко добро! Когато четешъ единъ поетъ, радвай се на неговата поезия. Когато чуешъ единъ музикантъ, радвай се на музиката му. Радвай се на творенията на художника, на трудоветѣ на учения, на философа. Радвай се на инженера-строителъ, на работника, на земеделца! Навсѣкжде, кждето се проявява живота, оценявай го и му се радвай. Всѣки човѣкъ съдържа една скрита, разумна

енергия, която природата е вложила у него да извърши известна работа. Така е и съ всичко живо същество.

Участвувай въ дѣлата на природата! Радвай се на онова, което тя твори, и се учи отъ нея. Нѣма по-голямъ учителъ отъ нея. Не искай въ никой случай да замѣстишъ природата въ себе си. Сторишъ ли това, ти ще остарѣешъ. Всички хора, които сж остарѣли, все сж замѣстили природата въ себе си. Остави я тя сама да работи! Тя е живѣла, живѣла — тя има необозримъ животъ задъ себе си.

Колко е стара природата! И при всичката своя старостъ, тя е по-млада отъ насъ. За нея съ право може да се каже, че е вѣчно млада въ своитѣ прояви.

Винаги се учи отъ природата и ще почерпишъ нѣщо ценно отъ нея. Природата никога не остарѣва, никога не губи своята сила, никога не се обезсърдчава, любовта ѝ никога не се измѣня. При всичкитѣ си промѣни, тя остава неизмѣнна.

Като стигнешъ известна възраст, ти започвашъ да мислишъ, че си старъ. Спомни си за Природата — тя е живѣла безчетъ години, и още не е остарѣла. Свѣтътъ е създаденъ за младитѣ. Всичко въ свѣта, което се учи, е младо.

Стариятъ човѣкъ, подобно апокалиптичнитѣ старци, е божествена съкровищница. Той е съкровищница на божественитѣ придобивки.

Още едно съществено правило: Винаги имай благодарно сърдце. Едно отъ чувствата, които подържатъ процеса на подмладяването е благодарността. И като страдашъ, да благодаришъ, че природата те е удостоила съ своето внимание. Стрданията сж ония майсторски удари, които ваятелскиятъ млатъ на природата нанася съ тънко разбиране върху насъ. Тя иска да извая нѣщо свършено отъ всѣки човѣкъ. Ето защо всѣкога имай пълна вѣра въ природата. Тя има всичкото добро жалание да подпомогне човѣка въ неговото растене. Но тя обича да я слушатъ. Тя обича прилежнитѣ ученици и на тѣхъ помага. Ти трѣбва всѣки мигъ да ѝ благодаришъ за онова, което тя ти дава, и което никой другъ не може да ти даде.

И тъй, за всѣка придобивка, колкото и малка да е тя, благодари. Красива черта въ човѣка е да умѣе да благодари за малкото.

Благодарността ти да минава всѣки день презъ хиляди форми. Така ти ще подържашъ вѣчно активенъ вътрешния процесъ на подмладяване.

* * *

Вжтрешна връзка между трудъ и радостъ

Миналата есенъ въ София имаше изложба на международната организация „Трудъ и радостъ“. Тая изложба събуди доста голѣмъ интересъ въ обществото. Ще сподѣля съ читателитѣ мислитѣ, които се явиха въ менъ въ връзка съ тая изложба.

Всичко бѣше направено въ изложбата, за да се покаже, що е сторено до сега, за да се свърже труда съ радостъта. Всичко бѣше представено съ вкусъ, съ художественъ усѣтъ. Изреченията, които красѣха тукъ-таме стенитѣ, сжщо така показваха основната идея на тая организация, нейнитѣ стремежи и идеали.

Нѣкои отъ надписитѣ изтъкваха необходимостъта отъ свързване на труда съ радостъта:

„Радостъта и трудътъ ще прекратятъ социалнитѣ борби. Съ това се обяснява свѣтовното значение на тая идея. И ония, които служатъ на тая идея, служатъ на мира, толкозъ необходимъ за живота на човѣчеството“. (Д-ръ Вълчевъ — България)

„Работата се тълкува като нѣщо, което органически е свързано съ душата“ (Проф. Луварисъ — Гърция).

„Радостъта въ труда е новата вѣра“, (Емануилъ Букутсъ — Ромъния).

„Трѣбва да направимъ всичко, щото трудътъ да престане да бжде бреме, позоръ, малocenность и потисничество. Трѣбва да направимъ отново труда изворъ на радостъ за хората. А радостъта е езикъ, който се разбира отъ всички народи“ (Д-ръ Албертъ Лай — Германия).

Посочватъ се и срѣдствата за това — както нагледно, чрезъ картини, модели и пр., така и чрезъ надписи по стенитѣ, като следнитѣ:

„Организирането и осмислюването на свободното време и почивката на трудящитѣ се гарантиратъ спокойствието и политическия миръ въ страната, създаватъ сътрудничество и хармония между класитѣ и радостъ за цѣлия народъ“.

„Само въ приветливи помещения за почивка човѣкъ се отморява презъ работната почивка и добива нови сили за работа“.

„Добра свѣтлина — добра работа. Зеленина въ фабричния теренъ. Топла храна въ работилницитѣ. Спортъ въ работилницитѣ. Красиви и здравословни работни помещения“.

Обшитѣ впечатления отъ изложбата сж добри. Всички тия благородни усилия сж хубави. Тия идеи и начинания сж полезни и необходими. Но това е само външната страна на въпроса. Обаче всѣки въпросъ си има външна и вжтрешна страна. И ако се разгледа само една-та страна, ще имаме едностранчиво схващане по въпроса.

Вжтрешната страна на тая идея е разглеждане на въпроса: кой е потикътъ за труда?

Дали личнитѣ интереси, задоволяване на личнитѣ материални нужди подтикватъ човѣка къмъ труда или потикътъ къмъ труда е любовта къмъ другитѣ, безъ огледъ на това, дали ще получи нѣщо срещу труда?

Додето потикът към труда не иде от глжбинитѣ на душата, не засѣга най-възвишенитѣ нейни струни, до тогава трудътъ ще бѣде като тежестъ, като бреме, макаръ и необходимо. Тогава трудътъ — каквито външни удобства и условия да се дадатъ — ще има една тъмна, отрицателна страна. Той ще бѣде трудъ на принуждението.

А кой е единствениятъ онзи потикъ, чрезъ който най-ценното, най-красивото и възвишеното въ човѣшката душа се влага въ труда? Това може да направи само любовта.

Днесъ, както и да е организиранъ трудътъ, всѣка произведена вещь е свързана съ мислитѣ за лични материални изгоди. Целта на труда е да се задоволятъ, въ края на краищата, личнитѣ материални нужди. Това се отнася както до работодателя, фабриканта, така и до работника. Въ това нѣма никакво престѣпление, но до тогава трудътъ ще бѣде предимно единъ механиченъ процесъ. За пробуждането на душата трѣбва да се даде на труда по-голѣмъ потикъ отъ днесъ съществуващия. Може да се даде по-голѣмъ потикъ къмъ труда чрезъ външни удобства, чрезъ по-благоприятни външни условия и пр. Това е хубаво, но този потикъ нѣма да бѣде дълбокъ. Такъвъ потикъ не е въ състояние да раздвижи всички сили на душата.

Но човѣчеството не седи на едно и сѣщо стѣпало. Това състояние на нѣщата отговаря на днешната степенъ на човѣшкото съзнание. Но кой ще бѣде новиятъ потикъ къмъ труда?

Едничкото, което може да раздвижи дълбокитѣ сили на душата, това е, когато човѣкъ вложи въ своя трудъ великия потикъ на жертвата за другитѣ.

Ти ще работишъ отъ любовъ къмъ тия, които обичашъ!

И тогава трудътъ ще бѣде свободно творчество. Той ще представлява широкъ замахъ на човѣшката душа, пълна нейна проява!

И само тогава трудътъ ще се освободи отъ ония рамки, които ограничаватъ душата. Днесъ тя не може да се прояви. Тя е окована, безъ крила.

Защото истинското поле, въ което душата работи и се проявява, това е любовта! Това е издигане до възвишенитѣ сфери на идейното.

До когато основата на труда е интересътъ или принуждението, този трудъ не може да буди оная радостъ. Такъвъ трудъ развива само плиткитѣ, повърхностнитѣ сили на душата. А онзи трудъ, въ чиято основа е любовта, той привежда въ активностъ всичкитѣ ѣ сили и заложби.

Това е вече животътъ на пълния човѣкъ!

Днесъ човѣкъ още не живѣе пълния животъ, понеже цѣлиятъ той не участвува въ труда! Възвишеното въ него не взема участие въ неговия трудъ.

При новия потикъ къмъ труда, последниятъ ще бѣде пълненъ съ висша поезия. Не само това, но и цѣлиятъ животъ ще бѣде пълненъ съ поезия. Знае се отъ оня клонъ на окултната наука, нареченъ психометрия, че всѣки предметъ е напоенъ невидимо съ мислитѣ, чувствата и желанята на всички тия хора, които сж го изработили или сж имали работа съ него. Възъ основа на това единъ сензитивъ, като пипа единъ

предметъ, може да говори много и много за лицето, което е носило предмета, може да опише сцени отъ неговия животъ, може да опише неговитѣ мисли, чувства и пр.. Да си представимъ, че нѣкой произвежда единъ предметъ съ огледъ на нѣкои свои лични интереси. Този предметъ ще бжде вече напоенъ съ неговитѣ обикновени мисли, чувства и пр. Който носи или употребява този предметъ, той нѣма да почувствува нѣщо особено, отъ по-възвишенъ характеръ. Но когато ти изработишъ една дреха или другъ предметъ за оня, когото обичашъ, ти си вложилъ въ предмета вече най-благородното, най-красивото и чистото отъ своята душа. И тогава тоя, който ще употребява този предметъ, ще влѣзе въ контактъ съ възвишенитѣ мисли и чувства, които си хранилъ въ своята душа. Той ще почувствува нѣщо слънчево и музикално въ себе си!

И когато любовта стане потикъ къмъ труда, това ще създаде една свѣтла атмосфера навсѣкжде въ живота. Това се отнася до всички видове трудъ. Това се отнася и за жилищата. Ако грядатъ кжщатъ хора, които иматъ любовъ къмъ тия, които ще живѣятъ въ нея, тогава гѣ ще създадатъ една съвсемъ друга аура на кжщата, и живущитѣ въ кжщата ще почувствуватъ това.

Днесъ има прегради между душитѣ. При новитѣ методи на труда тия прегради ще изчезнатъ. Новиятъ начинъ на труда е най-прѣкиятъ пѣтъ за единение на душитѣ.

Оня, който твори, подтиква въ любовъ, той ще живѣе въ радостъ, той ще бжде щастливъ. Ето изворътъ на щастieto! Това е, именно, вътрешната страна на въпроса за труда.

За да стане това, трѣбва да стане коренна промѣна въ съзнанието на хората. Това може да стане, само когато се събуди у хората усѣтъ за цѣлото. И това е, именно, което новата епоха носи съ себе си.

Новата вълна, която иде въ културата, въ трудовия животъ ще се изяви като новъ потикъ къмъ труда. И това не е нѣщо произволно. То ще дойде по законитѣ на развитието. Защото днесъ е епохата, когато се събуждатъ нови сили, нови страни на човѣшкото естество.

Каквото и да правишъ,—и най-малкото — даже и когато подавашъ чаша вода нѣкому, ако го правишъ отъ любовъ, тая постѣпка се издига до едно величие, до една красота, като че ли сваляшъ небесното на земята. Красиво е, когато човѣкъ върши нѣщо за Бога, за другитѣ, безъ да чака нѣщо за себе си. Въ тия работи той се издига въ своето съзнание до високия планински връхъ на Духа, въ тия минути неговата дейность е свещенодействие. Целта е трудътъ да стане свещенодействие.

Тогава трудътъ ще престане да бжде обикновенъ трудъ или мъчение или принуждение, но ще се издигне до оная дейность, която наричаме работа въ истинския смисълъ на думата.

Творчеството е великъ изворъ на щастие, на радостъ. Днесъ трудътъ не се явява за човѣка като творчески процесъ. Всичко се върши механически, съ огледъ на лични интереси, или по принуждение. Творчество имаме тамъ, дето имаме свобода. А човѣкъ се проявява въ своята свобода само тогава, когато работи отъ любовъ къмъ Безграничния, къмъ Цѣлото, къмъ всички! Тогава той се издига до

свѣтлитѣ сфери на свободата, понеже падатъ всички вериги, които спъватъ човѣшкия духъ, и той се проявява безъ ограничения.

Семената, посадени въ земята, могатъ да стоятъ дълго време въ земнитѣ недра. Тѣ ще стоятъ, додето слънчевата свѣтлина, топлина и влага ги пробудятъ къмъ развитие. Сѣщо така и великитѣ заложи на човѣшката душа стоятъ спящи съ вѣкове и хилядилѣтия и чакатъ своето развитие. За да се развиятъ, и за тѣхъ трѣбва да дойдатъ „свѣтлина, топлина и влага“. А една божествена мисълъ, едно божествено чувство и една божествена постѣпка иматъ тая сила въ себе си. Тѣ сж въ състояние да събудятъ спящитѣ сили на душата. И тогава тѣ възрастватъ и се разцѣвятъ. А това може да стане, когато потикътъ къмъ труда стане любовта.

Ето защо, тогава ще се тури началото на една велика човѣшка култура, въ която ще бждатъ проявени дарбитѣ и талантитѣ, вложени въ човѣшката душа, съ всичката своя красота! Тогава ще има условия за постижение, за реализиране на възможноститѣ, които крие човѣшката душа въ себе си.

Това сж перспективи на бъдещето. Това е направлението, въ което ще се развие културата. Но всѣки човѣкъ може, повече или по-малко, и сега да почне да действа въ този духъ, като гледа всѣки день въ малкъ масщабъ, въ микроскопиченъ масщабъ, покрай многото работи, които прави, да направи и нѣкои постѣпки, отъ които не чака нищо за себе си, а ги прави само отъ любовъ. Тия опити сж добра подготовка за новото, което иде. И може постепенно да увеличава броя и важността на тия постѣпки въ своя животъ, додето дойде до положението, щото всички свои сили, заложи, дарби, способности да вложи за другитѣ, за цѣлото!

Нѣкой ще каже: „Какъ ще се организира животътъ при тия новитѣ условия на труда?“ — Човѣкъ не трѣбва да изгражда механически рамки на новия животъ, който иде. Външнитѣ форми на обществения животъ ще се мѣнятъ постоянно. Това е единъ процесъ, който зависи отъ дълбокитѣ закони, вложени въ цѣлата природа и въ човѣка.

Човѣкъ може да знае, обаче, още отъ сега, че тогава животътъ ще бжде организиранъ много по-добре, отколкото сега. Общото организиране на живота въ този духъ ще дойде естествено. Цѣлокупниятъ животъ въ природата е именно така организиранъ вече. Правятъ изключение само нѣколко природни царства, които сж на по-низка степенъ на развитие.

Взаимопомощта, служенето, жертвата сж законитѣ, на които се крепи животътъ на цѣлата природа. Ако изучимъ разумнитѣ сили, които работятъ въ природата, ще видимъ, че всички висши, напреднали същества работятъ въ този духъ. И когато човѣкъ се издигне до новия потикъ на труда, той ще влѣзе въ хармония съ цѣлата природа. Именно, тогава тепърва ще бжде въ хармония съ природата.

И тогава ще престанатъ всички страдания и противоречия въ обществото, които имаме сега. Защото, както имаме между напредналитѣ същества идеални отношения и условия, благодарение именно на спазването на горния принципъ, сжщитѣ резултати ще дойдатъ при спазването на този принципъ и въ човѣшкото общество.

Сега човѣкъ страда, понеже животътъ му не е въ съгласие съ великитѣ закони на природата. Този новиятъ начинъ на труда е въ съгласие съ природнитѣ закони и въ следното отношение:

Всички сѣщества сж едно цѣло. Всички тѣ сж клончета на едно велико дърво. Органитѣ на растението работятъ за цѣлото. Това е условие за тѣхното собствено благоденствие и напредѣкъ. Сжщо така и новиятъ начинъ на труда ще бже въ хармония съ закона на единството на цѣлокупния животъ.

Този новъ начинъ на труда е въ хармония и съ самата човѣшка природа, понеже последната е нѣщо повече отъ личността. Любовта, Божественото, Възвишеното сж вложени въ човѣшката душа. И даже нѣщо повече: тѣ образуватъ нейната сжщина. И затова именно, когато човѣкъ тури като потикъ на своя трудъ любовта, тогава той работи въ хармония съ своето висше естество, което е истинската му сжщина.

Д-ръ Ел. Р. Коенъ

РЕГЕНЕРАЦИЯ

— ПРОЦЕСЪ НА ПРЕОБРАЖЕНИЕ ВЪ ЖИВОТА

Това е единъ дълбокъ обновителенъ процесъ въ органическия животъ. Ала той съществува навсѣкжде въ цѣлокупния животъ. Трѣбва да излѣземъ изъ тѣснитѣ рамки на био-зоологическото понятие, за да видимъ, какъ процесътъ за възстановяване, обновяване на цѣлото — за регенерацията — работи въ цѣлокупния животъ на природата, въ цѣлостната проява на човѣшкия животъ, въ човѣшкия организъмъ—макаръ и не тъй ясно изразено, както въ нисшитѣ животни — въ човѣшкитѣ чувства, въ неговитѣ мисли. Този дивенъ процесъ — прякъ изразъ на вѣчността на живота работи еднакво добре и въ социалния животъ. Той работи мимо волята и съзнанието на хората. Затова свѣтътъ се поддържа, затова той може да върви напредъ презъ вѣковетѣ.

Ала що е регенерация? Ето значението на това понятие въ зоологията, въ биологичното знание. — Регенерацията е процесъ на възстановяване на загубена частъ въ организма. Като класически примѣри се сочатъ хидрата, дъждовниятъ червей, тритонътъ. Ако разрѣжемъ единъ полипъ отъ хидрата — това сж една група отъ мешеститѣ животни —ще видимъ, че всѣка отдѣлна частъ отъ полипа ще възстанови загубената частъ. Задната, прикрепна частъ ще възстанови предната частъ, да я наречемъ главата и пипалата, а тази частъ съ пипалата ще възстанови задната, прикрепна частъ. Интересенъ, пълненъ съ вълшебство жизненъ процесъ! Въ него се случватъ потѣкога и други чудеса, когато вмѣсто загубената частъ у хидрата, се възстановява подобна на останалата. Тогава се получава едно животно съ двустранна, полярна симетрия. И животното продължава да си живѣе нормално.

Единъ дъждовенъ червей, нарѣзва се на кжсове. Всѣка отдѣлна частъ възстановява загубената. Получава се отново цѣлъ червей отъ всѣки отрѣзанъ кжсъ. На тритона, изважда се едното око. Загубеното око се възстановява цѣленичко. Ала ние всички като деца сме наблюдавали твърде интересно явление съ гущери — тѣзи жалки наследници на гигантитѣ гущери — бронтозаури, динозаури и пр. и пр., които сж достигали до 30—40 м. дължина презъ мезозойската (срѣдна) ера отъ историята на земята. Хващали сме гущери за опашката или сме ги притискали съ камъкъ. И тѣ заведнѣжъ се изхлужватъ изъ рѣцетѣ ни. Между прѣститѣ ни или подъ камъка остане да шава дълго частъ отъ опашката. Какво дълбоко жизнено чувство кара гущера да остави частъ отъ опашката си! Това не му пречи да си живѣе следъ това пакъ нормално. Все при нашитѣ игри и разходки изъ природата сме наблюдавали, какъ на гущери съ скжсани опашки сж се подали, отъ мѣстото на скжсването, нови опашки. Тѣ замѣстватъ съ време загубенитѣ.

Познато е това явление като много типично у морскитѣ бодлокожи — една морска звѣзда загубва една своя частъ; както звѣздата възстановява загубената частъ, така и отдѣлната частъ възстановява цѣлата звѣзда. У всички низши животни този процесъ на регенерация е

запазенъ въ голѣми размѣри. У висшитѣ животни — у насѣкомитѣ, птицитѣ и млѣкопитающитѣ—регенерацията се проявява много по-ограничено. Тя е запазена предимно въ зародишното състояние на животнитѣ.

Изнесенитѣ всеизвестни случаи на регенерация се считатъ като случаи въ тѣсенъ смисълъ на думата. Процесътъ въ по-широкъ смисълъ обхваща всѣкаква възобновителна проява въ живитѣ организми. Ала нашата мисълъ не е да се спираме подробно върху тѣзи жизнени прояви въ организмовата природа. Тѣ обхващатъ и растителното, можемъ да кажемъ и минералното царство. Важното за насъ е да схванемъ процеса, причинитѣ, които го предизвикватъ. Тогава ще видимъ и схванемъ сж ния процесъ, който става въ нашия душевенъ животъ, който става и въ обществения животъ. Бихме могли да кажемъ, въ този ходъ на мисли, че много вътрешни недъзи биха изчезнали въ личния ни животъ. Бихме могли да кажемъ че много обществени недъзи биха сжщо изчезнали отъ лицето на земята.

Човѣкъ, човѣчеството страда най-вече отъ това, че много малко познава туй, което става въ самия него, въ недрата на обществения животъ. Неведението е страшно нѣщо! Нѣма по-голѣмъ адъ отъ тъмнината. Тя е майка на всички нещастия.

Малко нѣщо може да се каже днесъ върху самата сжщина на регенерационния процесъ. Има едно схващане, което твърди, че това се дължи на нуждата дадено животно да се приспособи къмъ околната срѣда и условия. Да речемъ, че даденъ органъ у животното е силно развитъ — опашка, крайници и пр. Тѣ пречатъ за свободното движение, за себезащита и пр. Животното съ загубването на този органъ придобива нови жизнени способности. Възобновяването на загубения органъ се явява като естествено следствие на жизненитѣ отправления. Важно е организмътъ да си улесни пжтя на приспособяването. Регенеративната способностъ после ще възстанови загубеното. Колкото и правдоподобно да изглежда това обяснение на регенерационния процесъ, все пакъ има нѣщо сжществено, което липсва. Следъ обстояйни изучавания на възобновителния процесъ у живитѣ твари, дойде се до едно много по-дълбоко схващане, което засѣга самата сжщина. Днесъ се счита, че регенерацията е една първична особеностъ, качество на живата материя, че всѣки живъ организъмъ притежава своя първиченъ „организаторъ“ на жизненитѣ отправления, на еволюцията на организма. Това схващане вече ни навежда на мисълта, че живата материя крие въ себе си нѣщо вѣчно. Тя може да се претворява, да се преобразява, ала тя крие въ себе си семето на живота, който е вѣченъ, който никога не загасва, който тика всичко напредъ.

Разбирайки сжщината на възобновителния процесъ у живитѣ организми, схващайки, че той е една проява на вѣчния животъ въ живитѣ сжщества, намъ ни става ясно, че този процесъ има голѣмо приложение въ личния животъ на самия човѣкъ, а така сжщо и въ обществения животъ.

Въ своя личенъ животъ човѣкъ живѣе винаги подъ угрозата на смъртѣта. Тази мисълъ, вродена или посадена у човѣка отъ детинството му, създава въ него страха, борбитѣ съ самия себе си. Тѣзи

борби съ самия себе сж винаги фатални, тѣ разрушаватъ самия човѣкъ, тѣ го правятъ безволенъ, а живота безсмисленъ. Мисълта за смъртта създава страха, а страха—всички условности на живота. Всички съвременни форми, които облагодетелствуватъ личния животъ, сж все рожба на страха предъ смъртта, която човѣкъ не разбира. Подъ страхъ отъ смъртта човѣкъ трупa богатства, гледа да се осигури, гледа да изкористи другия, своя ближень, своя подобень. Човѣкъ е готовъ да продаде мило и свято, за да осигури себе си. Разбира се, сигурността въ живота никога не идва. Тя е най-относителното нѣщо. Ала въ този стремежъ къмъ лично осигуряване човѣкъ създава оправдателни философски системи, създава порядки, съ които дири да защити себе си, домогванията си, натрупаното за себе си. Така човѣкъ опорочава своя умъ, своитѣ мисли, своитѣ благородни чувства, своитѣ свѣтли импулси, красиви постѣпки. Погледнете трезво на живота и вие ще видите навсѣкжде, че всѣки тегли къмъ себе си, всѣки прави всичко да мине отъ другия. Отъ тукъ се ражда лъжата, кражбата, измамата.

Ето съ какво трѣбва да скжса човѣкъ въ себе си. Не да се откаже отъ своитѣ първични нужди. И да иска, това не може да направи. Но да изхвърли отъ себе си всѣка мисълъ, всѣко чувство, които засѣгатъ благото на другитѣ. Това е освобождение отъ нѣщо натрупано презъ вѣковетѣ, което разрушава личния и общественъ животъ. Следъ тази лична операция върху мислитѣ, чувствата, волята, тогава ще се яви регенерационниятъ процесъ. Човѣкъ ще се подмлади и обнови. На своя братъ ще гледа като своя собствена частъ, неговото благо като свое собствено. Всѣка мисълъ, която намѣри своя правъ пѣтъ, всѣко чувство, което съдържа жизнената влага въ себе си, всѣко дѣло, което създава красота въ живота, ето регенерационниятъ процесъ въ самия човѣкъ. Живата връзка съ първичното въ живота, ето обновителния процесъ въ живота на личността — на неговата мисълъ, на чувствата му, на волята му.

Пѣттѣ на регенерацията въ личния животъ е дългъ, но приятенъ. Той е пѣтъ на вжтрешно творчество и радостъ. Въ биологиченъ смисълъ, той е пѣтъ на присаждане, на трансплантация. Върху дивото или подивялото може да се присади новото, благородното. И ще получи човѣкъ благороденъ плодъ — възвишени свѣтли мисли, пълни съ творческа сила, благородни чувства, пропити отъ жизнена влага и дѣла, които обновяватъ живота, които служатъ за примѣръ, които запалватъ съ вѣченъ огънь, които възкресяватъ отъ смъртта.

Има и още единъ начинъ за обновяването на човѣка. Той седи въ сублимацията. Той е обратниятъ процесъ на присаждането, на трансплантацията. Въ него ние виждаме пѣтя на извисяване на мислитѣ, на облагородяване на чувствата и волята, като изразъ на единъ страненъ, невидимъ, неузнаваемъ, вжтрешенъ и външенъ факторъ въ живота. Нашата груба любовъ става любовъ къмъ ближния, любовъ къмъ човѣчеството, къмъ Бога. Кое създава това? Външнитѣ причини тукъ не играятъ важна роль. Има вжтрешни душевни сили, които преобразяватъ човѣка. За тѣхъ трѣбватъ необходими моменти за да се проявятъ. Тѣ идватъ при мигове на озарение въ човѣшкия животъ. Въ тия мигове мислитѣ, чувствата, волята на човѣка регенериратъ, проявяватъ своята първоначална сжщностъ. Умътъ и сърдцето познаватъ тоя пѣтъ.

Тѣ знаятъ, какъ да обновятъ мислитѣ, чувствата, волята. Ние си спомняме великия зовъ на Учителя — оставете умоветѣ и сърдцата си свободни. Тѣ ще намѣрятъ начинъ, какъ да извисятъ мислитѣ, какъ да облагородятъ чувствата, волята! Оставете ги спокойни да вършатъ своята работа. Тогава ще се справи свѣтътъ, животътъ. Тогава животътъ ще приеме своя първиченъ, свършенъ видъ.

Процесътъ на регенерацията като универсаленъ законъ въ живота играе голѣма роль въ развитието на общества, на цѣлото човѣчество. Ние го виждаме да се проявява въ процеса на замѣстването, на попълването на хубавото, на доброто. Единъ човѣкъ, една личностъ е факторъ за създаването на много блага на земята. Изчезне тя отъ сцената на живота. Може би привидно, временно да се почувствува загубата на тази личностъ. Ала животътъ е разуменъ въ своята основа. Въ него работи неуморно, непрестанно този великъ законъ на регенерацията. Животътъ скоро възстановява всички загубени, изчезнали блага. Заедно съ тѣхъ и причината за тѣхното създаване. Хората се тревожатъ за нѣщата повече, отколкото трѣбва. То е затова, защото мислятъ, че загубеното не може да се възстанови. Наистина, трудно въ живота на хората се възстановява нѣщо загубено въ съвсемъ сжщия видъ, но нищо не остава безъ да се възобнови. Ако човѣкъ би разбиралъ този великъ разуменъ законъ за обновлението, той би намѣрилъ пътя, какъ да запази богатата на живота или да ги възобнови, когато му липсватъ тѣ.

Природата, която създава всичко разумно, познава добре закона за регенерацията. Когато тя иска да възобнови нѣщо, тя го оставя на спокойствие. Следъ време ние виждаме всичко поправено, възстановено въ прежната красота. Ураганъ опустошава нѣкоя гора. Следъ време отъ тази опустошена гора изниква нова, сжщо така красива и благодатна. Или рѣка се разлѣе извънъ коритото си, обърне полетата и оранитѣ земи на угари, пълни съ камѣнакъ и тръни. Ала природата използва всичко това за торъ, и съ време предъ очитѣ ни изпъкватъ свежи, обновени полета, готови да дадатъ наново своето благословение. Животътъ върши разумно, неуморно своята творческа работа, ала човѣкъ не може да се ползува майсторски отъ този дълбокъ регенерационенъ процесъ. Въ живота на хората, на народитѣ, на човѣчеството ставатъ толкова много разрушения и ако се остави всичко спокойно на силитѣ си, би се възрастило и възобновило въ своя преженъ видъ. Ала ние хората сме свикнали да подѣржаме съ жаръ разрушенията, унищоженията. И ако свѣтътъ все още сжществува, то е за туй, защото регенеративната способностъ на живота работи съ по-бръзъ темпъ, отколкото разрушителното действие на човѣка. Има единъ вѣченъ, буденъ Разумъ, който бди надъ всичко. Отъ Него струи непрестанно свежа струя на новъ и все по-новъ животъ. Въ него се таятъ регенеративнитѣ сили на живота. И смисълътъ е тамъ: да има човѣкъ свѣтла връзка съ този изворъ на животъ вѣченъ

Като мислимъ върху тази регенеративна способностъ на живота, на Природата, неволно въ съзнанието ни изпква една картина, вмѣстена въ голѣмата Популярна астрономия отъ Камилъ Фламарионъ. Тя представя една руина, до нея едно оржие, жалки остатѣци и свидетели отъ разрушителното действие на човѣка. Пролѣтъ е. Всичко —

руинитѣ, орждията сж потънали всрѣдѣ цвѣтя и гжста зеленина и птичка е кацнала на върха на топа и оглася и оживява околността. Всичко е пробудено за новъ животъ върху руинитѣ на старото. „Това което човѣкъ разрушава, оставено на природата, тя го събужда къмъ новъ животъ“, така гласи надписътъ подъ картината.

Погледнете на широкия свѣтъ и вие ще видите, какъ неумолимата жестокость на Моллоха открехва гранка по гранка толкова хубави нѣща, качества, стремежи, импулси отъ живота на всѣка отдѣлна личностъ, какъ тази жестокость откъсва незрѣли още плодетѣ на много надежди, на много свѣтли копнежи, какъ тя потъпква толкова нѣжни цвѣтя отъ градината на човѣка. Хвърлете бѣгълъ погледъ въ живота на хората и ще видите, какъ безмилостно косата на смъртъта скубе, стриже навсѣкжде, накждето се обърне. И все пакъ животътъ е по-силенъ. Отъ пустинитѣ, пустошитѣ и пепелищата, природата, животътъ въздига нови свѣтове, въ които кипи новъ животъ. Въ живота е всичко така разумно устроено, че и смъртъта, — този врагъ на самия животъ—се използва най-целесъобразно. Смъртъта е може би най-голѣмиятъ регенеративенъ факторъ. Съ смъртъта на едно сжщество, природата сякашъ удвоява своята способностъ да подържа живота, тоя потокъ отъ свежа струя сили и ритмиченъ трепетъ. Тя създава други сжщества, други организми, по-свършени отъ тия, които сж отминали въ вѣчността. И съ това по-голѣмо свършенство на творенията на природата, тя редовно подчертава, че Разумътъ, който лежи въ нейната основа и който ръководи всичко въ нея, е господаръ на живота, и че животътъ всѣкога побеждава смъртъта.

х

Въ своитѣ дни на отеготения, въ дни на неуспѣхи, въ дни, когато тъмната сѣнка на живота засѣнчи сърдцето ви, когато вѣтроветѣ, духащи въ пространството, обрулятъ незрѣли още плодетѣ на вашата градина, когато камшикътъ на невѣжеството зашиба безмилостно навсѣкжде, тогава, братя мои, приберете се въ себе си и оставете душата си отворена за природата. Оставете се на природата, на нейнитѣ живителни сили. Тя ще възстанови загубеното и ще ви надари съ новъ животъ, съ нови сили, съ нови творчески импулси, съ нова свѣтлина. Защото тя познава, защото нейно върховно право е обновителниятъ процесъ—великиятъ законъ на регенерацията, проявата на вѣчния животъ.

Сфера на Слънцето

Ония, които биха искали да намърятъ въ древнитѣ митове наченки отъ нѣкакви астрономични познания за слънцето като небесно тѣло, биха се разочаровали. Защото въ гръцката митология, запримеръ, не става толкова речъ за видимото слънце, колкото за Аполона, най-блестящиятъ отъ олимпийскитѣ богове. Наистина, той носи всички белези на слънчевъ богъ, но не олицетворява слънцето като физическо тѣло, а по-скоро съвокупността отъ всички физически и духовни сили и качества на слънчевата радиация. Има, впрочемъ, едно друго слънчево божество, което олицетворява дневното свѣтило — Хелиосъ. Надали има нѣкой да не познава неговиятъ образъ, защото е билъ възпроизвежданъ отъ поетитѣ презъ всички вѣкове до втръсване. И досега още въ въображението на нѣкои поети, които не сж си дали трудъ да добиятъ поне ония елементарни познания за слънцето, които съвременната астрономия е така щедро пръснала въ многобройни популярни съчинения — познания, които биха извикали въ въображението имъ много по-богати и грандиозни образи — слънцето е все оня пламененъ Хелиосъ, който се понася при изгрѣвъ по небото, на своята огнена колесница, запрегната въ буйни, бѣли жребци, изъ чиито ноздри изкачатъ пламъци, и чиито дихание се разлива въ топли и свѣтли струи.

Птолемеевата система, макаръ да минава вече за научна, сжщо не ни дава нѣкакви научни вести за слънцето като небесно тѣло. Птолемеевото слънце е едно въображаемо кълбо, прикрепено къмъ една прозрачна въртяща се сфера, която има за центъръ земята. Впрочемъ, самото геоцентрично гледище на старитѣ гръцки астрономи имъ е прѣчило да узнаятъ нѣщо по-положително за слънцето, и преди всичко факта — че слънцето е центъръ на нашата планетна система, а не земята. Съ една речъ, древнитѣ астрономи (не говоримъ за посветенитѣ) не сж знаели, нито че слънцето е звезда, нито че е центъръ на слънчевата система. Тѣ не сж знаели нито истинското му разстояние отъ земята, нито истинската му голѣмина и обемъ, нито неговата тежестъ (съвременнитѣ астрономи, изхождайки отъ плътността на земята, я изчисляватъ на 2, 00 000 000,000,000,000 000,000 000, т. е. два октилиона и 200 септилиона тона!) Тѣ не сж знаели нито за слънчевата фотосфера съ нейнитѣ флокули и грануляции, за неговата хромосфера, корона, протуберанси. нито че то се върти съ намаляваща скоростъ отъ екватора къмъ полюситѣ, значи съ различна скоростъ за различнитѣ хелиоцентрични ширини. (Срѣдниятъ периодъ на завъртане на слънцето около осъта си е около 25·38 дни). Наблюдавайки съ просто око лъчезарния дискъ на слънцето, тѣ не сж допускали, че то съвсемъ не е едно спокойно свѣтящо тѣло, и че въ него пулсира единъ мощенъ животъ. Ако нѣкой имъ кажеше, че свѣтлиятъ ликъ на Хелиоса е „оцапанъ“ съ тъмни петна — тия смутители на мирния животъ на слънцето, а отъ тамъ и на земята, чието съществуване е така дълбоко и неразривно свързано съ слънчевата дейность — тѣ биха го смѣтнали негли за богохулецъ. Съ една речъ, дори единъ съвремененъ гимназистъ може съ гордостъ да каже, че и най-голѣмитѣ астрономи на древността не сж знаели почти нищо отъ онова, което тѣ знаятъ за слънцето, благодарен-

ние откритията на съвременната астрономия. Впрочемъ, тѣ съ снизхождение биха прибавили, че древнитѣ далечъ не сж разполагали съ оня мощенъ инструментарий, съ който разполагатъ днешнитѣ астрономи. И наистина, само за наблюдаване на слънцето, днесъ има петъ слънчеви обсерватории. съ тѣхнитѣ слънчеви кули: две въ Mount Wilson, една въ Pasadena (Калифорния), една въ Arcetri (Италия) и Айнщайновата въ Potsdam (Германия).

Все пакъ азъ бихъ казалъ, че ако се поразчепка малко онази картина, която митологията дава за Хелиоса, картина или по-скоро символично видение на нѣкой древенъ ясновидецъ, посветенъ въ Мистериитѣ, който може би е създалъ този митъ, ще се откриятъ известни загатвания и за фотосфера, и за хромосфера, и за протуберанси и т. н. На сжщото ни навежда и мита за Фаетона. Въ заключение ще кажа, че ония люде въ древността, все едно учени или прости, които сж виждали съ просто око, действително не сж знаели нищо отъ онова, което ние днесъ знаемъ за слънцето, благодарение зрителната мощъ на телескопитѣ и тънката аналитична способностъ на спектроскопа. Ала ония, които сж виждали, Посветенитѣ, навѣрно сж знаели за слънцето, и като физическо тѣло, и като центъръ на духовна дейностъ, много повече отъ насъ. Тѣ сж загатнали за това свое знание чрезъ символиката на митоветѣ — единъ особенъ езикъ, съ който сж си служили древнитѣ посветени отъ всички школи и времена, и който почива на великия законъ за съответствията.

Така стои въпросътъ съ митоветѣ за слънцето на древнитѣ народи.

Какво представятъ тѣхнитѣ научни астрономични системи, като запримѣръ Птолемеевата, която е владала уметѣтъ на хората въ течение на вѣкове, сжщо се знае. Но тъй като за мнозина западно-европейци историята и на наука, и на изкуство, и на философия започва отъ древна Гърция, малцина знаятъ, че въ Индия, напримѣръ, сж се развили известни научно-метафизични системи за космоса, въ които сж застъпени интересни схващания за слънцето. Ще изложа накжсо една отъ тѣзи индуски системи. Източникътъ, отъ който почерпвамъ следващитѣ по-долу данни, е книгата на G. W. Surya и M. E. Valier: *Okkulte Weltallslehre* (Окултно учение за Всемира).

Предварително ще кажа, че индуската физика се коренно отличава отъ модерната, западно-европейска физика, и по методъ, и по техника. Преди всичко, тя не е резултатъ на експериментални изследвания въ съвремененъ смисълъ на думата, а резултатъ на оная практика, която е позната подъ общото име Йога. Отъ гледище на Запада, физиката на индуцитѣ ще се покаже чиста метафизика.

Но нека пристѣпимъ къмъ самото изложение. За да разбере индуската физика, читателътъ трѣбва да си състави преди всичко ясна представа за четиритѣ взаимопроникващи се материални сфери на свѣта. Подъ материя, въ случая, индуцитѣ разбиратъ не само най-грубата, физична материя, достѣпна за нашитѣ сътвива, а изобщо всички състояния на материята, които се срѣщатъ въ поменатитѣ четири сфери. И тъй, споредъ индуцитѣ, има четири диференцирани състояния на материята: 1. *Prakriti* (най-грубото физическо вещество, това, съ което ние боравимъ); 2. *Prana* (много по-финна отъ етера материя, която е

свързана съ органическото състояние на веществото); 3. Кама (материята на емоционалния свѣтъ, свѣта на желания, страсти, чувства); 4. Манаса (материята на умствения свѣтъ). Тѣзи четири видоизмѣнения на материята иматъ „прекъснатъ строежъ“, тѣ не сж непрекъснати флуиди. Такова е, впрочемъ, схващането за материята и на западната физика. Имащи общъ произходъ, тия четири състояния на материята се различаватъ само по групиране на частицитѣ и по броя на трептенията, които следватъ единъ възходящъ октавенъ ходъ. Затова индуситѣ говорятъ за „октави“ въ разнитѣ полета. Въ всѣко поле има само една „осмъществена октава“, а между отдѣлнитѣ полета има сума „загубени октави“. Това твърде напомня нашата стълбица на трептения. Знайно е, че между звуковитѣ трептения, запримѣръ, и тия на свѣтлината има цѣла пустиня. Такива „пустини“ се срѣщатъ и по други мѣста на стълбицата. Отъ горното е ясно, че между броя на трептенията на разнитѣ „полета“ има грамадна разлика. Ако броятъ на трептенията на Прана, да речемъ, възлиза на билиони, този на Кама ще възлиза на квинталиони, а тоя на Манаса ще се изрази съ число, което притежава много нули. Тия числени сравнения сж дадени, разбира се, само като иллюстрация.

Следъ тѣзи предварителни бележки за четиритѣ състояния на материята, за четиритѣ материални свѣта, ще приведемъ единъ цитатъ изъ книгата *Östliche und westliche Physik** отъ Th. E. Wilson и Charles Johnston, цитатъ, който е приведенъ въ книгата на Surya - Valier, и който представя едно сбито изложение на поменатата по-горе теория.

„Земята, споредъ твърденията на индуската физика, е едно кълбо, състоящо се отъ Пракрити, което плава въ море отъ Прана. Тази прана има за центъръ слънцето, и следователно, и тя образува сфера. Диаметърътъ на праничната слънчева сфера възлиза на около 600,000,000,000 клм. (Той е равенъ на диаметъра на Нептуновата орбита, взетъ приблизително 70 пжти, или на диаметъра на земята, взетъ около 2100 пжти) Ясно е, че разстоянието на най-близката звезда стотина пжти по-голѣмо отъ диаметъра на праничната слънчева сфера. Така че, диаметърътъ на слънчевото кълбо на индуситѣ е около 10 пжти по-малкъ отъ разстоянието на слънцето до най-близката звезда. Въ вжтрешността на тази сфера отъ прана — въ единъ особено диференциранъ неинъ слой — се движатъ планетитѣ около слънцето. Това пранично слънчево кълбо се завърта около осьта си за около 21,000 годия (число, което се приближава до полярната година). То, заедно съ другъ подобни нему, пранични сфери, се върти около Алционе — най-свѣтлата звезда на Плеадитѣ. Пространството между тия пранични кълба изпълнено съ третото видоизмѣнение на материята, наречено Кама. По финность, Кама се намира въ сжщото отношение къмъ Прана, какъ последната къмъ Пракрити. Кама има за центъръ Алционе и се рапростира сжщо така въ видъ на сфера. Има многобройни такива Кам сфери, които плаватъ въ необятното море на най-тънкото видоизмѣнение на материята — Манаса. Съ Манаса, която образува една огромна сфера, завършва материалния свѣтъ“.

* Източна и западна физика отъ М. Е. Уйлсънъ и Чарлзъ Джонстъ (нѣмски преводъ).

Нѣма да излагамъ ония сложни процеси на конденсация, които ставатъ въ разнитѣ „полета“. Ще спомена само, че напр. кама-сферитѣ не сж прѣснати изъ цѣлата Манаса-сфера, а конденсиратъ въ единѣ опредѣленъ слой отъ нея, който се отличава по своята специфична „гж-стота“. Така е и съ прана-сферитѣ. И тѣ конденсиратъ въ единѣ опредѣленъ слой на кама-материята. Сжщото, естествено, важи и за Прана и Праkritи. Отъ тукъ е ясно, че планетитѣ на слънчевата система се въртятъ около слънцето въ единѣ опредѣленъ слой отъ слънчевата пранична сфера.

Отъ цѣлата тази индийска теория за материалния свѣтъ, за насъ е важно едно обстоятелство — че слънцето е центъръ на една огромна пранична сфера, която се простира далечъ задъ орбитата на най-отдалечената планета отъ слънчевата система.

Тукъ му е мѣстото да спомена за ценнитѣ данни, които Учителътъ дава въ статията си „Влиянието на слънчевата енергия“*). Понеже сж изложени много сбито, би трѣбвало да цитирамъ половината статия, ако искамъ да ги направя достойние на читателитѣ. Ще кажа само, че тѣ представятъ основни елементи за разработване на една научна теория за слънцето и неговитѣ отношения съ земята. Енергетичниятъ строежъ на слънцето — една огромна централа съ приемателна и предавателна станция, неговата постоянна обмѣна на енергии съ земята — друга такава централа сжщо съ два полюса — обмѣна, която е подчинена на периодицитетата на годишния и денонощенъ кржговратъ, най-сетне практичното приложение, което следва отъ това за използване животворната енергия на слънцето, особено презъ пролѣтътъ сутринъ, при изгрѣвъ-слънце, образуватъ богатото съдържание на тази сбито написана статия.

Но нека се повърнемъ за малко върху митологията. Каквито и да сж съвременнитѣ научни теории за мита, едно не трѣбва да се забравя — че тѣ сж остатъци отъ една епоха на величественъ синкретизъмъ, въ който религия, наука, изкуство сж били слѣти въ едно цѣло, споено чрезъ връзкитѣ на съответствията. Въ тази епоха астрологията не е била само една предсказвателна наука, едно гадателско изкуство, а едно величествено миросъзерцание. Отъ гледище на това миросъзерцание, физическиятъ свѣтъ съ своитѣ форми, е една символична картина на свѣта на идеитѣ. Нѣщата въ този свѣтъ не само представятъ физически обекти съ своитѣ особености, които сж предметъ на едно непосредствено проучване, а сжщевременно означаватъ нѣщо. Тѣ се явяватъ символи, съответствия на известни идеи. Ето защо, и видимата гледка на небето, специално на нашата сълнчева система, е единъ символъ. Слънцето, луната, планетитѣ, покрай физичното си значение, иматъ и символиченъ смисълъ.

Слънчевата система представя единъ образецъ, единъ моделъ, по който е устроено всѣко живо сжщество, което живѣе въ нейнитѣ предѣли. Каквито сили действуватъ въ нея, такива сили действуватъ и въ всички сжщества, принадлежащи къмъ нейната система. Тѣзи сили на живота, функциониращи въ слънчевата система, съ всички въз-

*) Вж. книгата „Въ царството на живата Природа“.

можности за развитие, които съдържатъ въ себе си, съ всички-тѣ имъ взаимоотношения, сж намѣрили още въ най-дълбока древностъ изразъ въ геометричната формула на Зодиака. Ако погледнемъ, именно, този астрологиченъ зодиакъ, установяващъ преди всичко връзката между знакове и планети, ще видимъ, че на слънцето, което се третира привидно като планета, е отреденъ само единъ знакъ за жилище — знака Лъвъ*). Но тъкмо до Лъва — жилище на слънцето, се намира знака Ракъ — жилище на луната. Ясно е, че отъ астрологично гледище, като се вземе предвидъ окултния строежъ на зодиака, слънцето и луната се явяватъ два полюса на оная първична енергия, която се развива въ цѣла система отъ сили, проявяващи се полярно. Тия, именно, сили сж свързани, по закона на съответствията, съ планетитѣ отъ нашата слънчева система. Движението на планетитѣ, погледнато геоцентрически, не показва нищо друго, освенъ движението на тия мирови сили въ аурата на земята. Слънцето, луната и планетитѣ, въ случая, представятъ стрелкитѣ на единъ идеално работещъ небесенъ часовникъ, който всѣки моментъ показва състоянието и взаимодействието на силитѣ, които функциониратъ въ организъма на земята. За да се изразимъ съ единъ терминъ отъ модерната теоретична физика, астрологичното пространство представя единъ четириизмѣренъ времепространственъ континуумъ, единъ свѣтъ на събития. Астрологията, въ която времето се схваща като една сложна система отъ цикли, най-проститѣ отъ които сж планетнитѣ обиколки, е една наука за събитията *par excellence*.

Необходими бѣха тия малки назъртания въ областта на Астрологията, за да се разбере, защо слънцето и луната се смѣтатъ за двата полюса на астралната свѣтлина. Това ни обяснява, защо Аполонъ, богъ на слънцето, е така тѣсно свързанъ въ гръцката митология съ Артемида, богиня на луната, която му е „сестра“. Това ни обяснява, защо и въ книгата Битие, слънцето и луната, наречени съответно „голѣмото свѣтило, което да владѣе на деня“, и „малкото свѣтило, което да владѣе надъ нощта“, сж създадени въ единъ и сжщи день — четвърти, заедно съ другитѣ свѣтила на твърдъта небесна, „които да разлжчатъ деня отъ нощта, и да сж знамения за времена и за дни и години“. Ясно е, че „свѣтилото на деня“ представя свѣтлия, положителния, лжчезарния полюсъ на първичната свѣтлина—полюсьтъ, който дава. Той символизува духа. „Малкото свѣтило“ — луната представя негативния, възприемащъ, пасивенъ, женски полюсъ на първичната свѣтлина. Той символизува материята. Зодиакътъ, който е едно развитие на двойката, е съставенъ отъ тия две велики течения — слънчево и лунно, които въ своята съвмѣстна работа създаватъ великото многообразие на живота.

Макаръ въ Библията слънцето и луната да сж наречени „голѣмо“ и „малко“ свѣтило, но тѣ сж всжщностъ, за съзнанието на хората, еднакво голѣми. И тоя психологиченъ фактъ намира дори физически, нагледенъ изразъ въ небесното пространство: видимиятъ дискъ на слънцето и дискътъ на луната сж почти еднакво голѣми, около $\frac{1}{2}$ градусъ. Това се дължи на факта, че луната, която е около 400 пжти

*) Вж. въ бр. 1 отъ настоящата годишнина на „Ж. З.“ фигурата на астрологичния -одиакъ, въ статията, „Елементарни астрологични комбинации“, кждето сж дадени именно тия съотношения между знаци и планети.

по-малка отъ слънцето, се намира около 400 пжти по-близо до земята. Дветѣ свѣтила, погледнати отъ земята, заематъ едно и сжщо пространство на небето. А това значи, погледнато символично, че ония сили, които сж свързани съ тѣхъ, заематъ еднакво мѣсто, по важностъ и значение, въ съзнанието на хората.

За да покажа, че слънцето и луната сж два мирови символа, които сжществуватъ въ всички свѣтове, ще приведа единъ цитатъ отъ Сведенборга, изъ книгата му „Небето, съ неговитѣ чудеса, и ада“ *).

„Господъ е небесното слънце. Свѣтлината му е божествената истина, а топлината му — божественото добро. На небето ние съзерцаваме Господа като слънце, защото Той е любовъ, отъ която произтича всичко въ духовния свѣтъ. Любовта е която грѣе като слънце.

Ангелитѣ виждатъ слънцето не въ зенита, а подъ известенъ жгълъ. Тѣ го виждатъ, при това на две мѣста — едното предъ дѣсното око, а другото — предъ лѣвото. Предъ дѣсното око, именно, тѣ виждатъ Господа като сжщинско слънце, а предъ лѣвото — като луна, която свѣти съ мека бѣла свѣтлина и е заобиколена съ множество малки луни, които свѣтятъ сжщо съ бѣла свѣтлина.

Ангелитѣ виждатъ Бога по този двоенъ начинъ, защото възприематъ Бога различно. Онѣзи, които Го възприетатъ като любовъ, Го виждатъ като слънце, пламтящо и огнено. Тѣзи ангели пребиваватъ въ божественото царство на небето. Ангелитѣ, които Го възприематъ като вѣра, Го виждатъ като луна, блестяща и бѣла. Тѣ пребиваватъ въ по-долното отъ дветѣ ангелски царства, на които се раздѣля небесниятъ миръ — въ духовното (Вж. статията „Небесниятъ животъ споредъ Сведенборга“, въ която се говори за тия две царства).

Ето защо и въ Писанието, Богъ като любовъ е символизиуванъ чрезъ слънцето, а като вѣра — чрезъ луната“.

Но да напуснемъ висинитѣ на небесния свѣтъ, да напуснемъ и приказнитѣ царства на митоветѣ, и да стѣпимъ на земята, за да видимъ, кои именно явления отъ живота принадлежатъ къмъ сферата на слънцето.

Широко погледнато, цѣлятъ животъ на земята е обхванатъ и проникнатъ отъ радиацията на слънцето. Споредъ съвременната наука всичко, което сжествува на земята, е сгжстена и трансформирана слънчева енергия. Но има нѣща, въ разнитѣ царства — минерално, растително, животинско, човѣшко; въ разнитѣ области на човѣшкия животъ — политически, социаленъ, стопански, културенъ, които сж специфично слънчеви, защото въ тѣхъ слънчевиятъ принципъ е достигналъ сравнително най-завършенъ изразъ на земята.

Така, може всички метали да сж сгжстена слънчева енергия въ различни фази на развитие, но само златото е типично слънчево. То е слънцето всрѣдъ металитѣ. И не случайно златото е взето като еталонъ на монетната система. За забелѣзване е, че и всички финансови учреждения, преди всичко банцитѣ, които съхраняватъ златото и опе-

*) Изъ сжщата книга е извлѣчена и статията „Небесниятъ животъ споредъ Емануилъ Сведенборгъ“ (кн. 7-8 год. XII, сп. „Ж. З.“), къмъ която отправяме читателя за допълнителни сведения.

пиратъ съ него, се намиратъ подъ силното влияние на слънцето. Наблюденията показватъ, че много банкери, крупни финансисти — царе въ финансовия свѣтъ, носятъ явнитъ морфологични белези на слънчевия типъ. Тукъ, обаче, действува най-материалното въплъщение на слънчевия принципъ. Голѣмото натрупване на злато затъмнява благородното влияние на този металъ, въ резултатъ на което се явява една отрицателна черта въ характера на човѣка — алчността.

Нѣма да се спираме на представителитъ на слънцето въ растителния и животинския свѣтъ, защото това би ни отвело твърде далечъ. Въ тѣлото на човѣка, сърдцето представя слънцето, което, както е знайно отъ астрологичната традиция, е вѣчно туптящо, разливащо животъ сърдце на нашата слънчева система. Като си спомнимъ, че слънцето е центъръ на една сфера отъ пранична енергия — животворната сила, която прониква цѣлия органически свѣтъ, лесно можемъ да разберемъ твърдението на древнитъ, че слънцето е носителъ на жизнената сила.

Психологически, то представя висшиятъ азъ на човѣка, неговата индивидуалностъ, за разлика отъ личността, която е символизирана отъ луната. Благородството, ентусиазмъ, способността да се вдъхновяваме отъ възвишени идеали, да се подвизаваме и жертвуваме за благородни каузи, великодушието, царствениятъ жестъ — това сж все чѣрти на слънцето. Ала и славолубието, щеславieto, любовта къмъ лукса и разкоша, къмъ външния показъ къмъ тържественитъ церемонии, въ които има много външенъ блѣсъкъ, сж сжщо така черти на слънцето, които спадатъ къмъ неговитъ низходящи влияния. Най-добра иллюстрация на тия положителни и отрицателни черти на слънцето намираме у царетъ, монарситъ, обладатели на неограничена властъ. Ако се случи единъ такъвъ монархъ, слънчевъ типъ, да въплъщава благороднитъ качества и на другитъ две планети отъ тригона на огъня: Юпитеръ (широта и воля за разширение: териториално, стопанско, културно) и Марсъ (борческа енергия), ние ще получимъ типа на царя-войнъ, предводителъ на своя народъ, който той води къмъ победи и слава, благодарение мощния магнетизмъ на своята натура, „предопредѣлена“ да достигне слава, почести, богатство и мощъ. Ако се случи, обаче, за царъ на единъ народъ, нѣкой „юпитеризуванъ“ слънчевъ типъ, съ нѣкои и други положителни чѣрти на слънцето и съ всички негови слабости — подобно Людовика XIV — тогава крайниятъ резултатъ на неговото царуване ще бѣде съсипване на държавата, въпрѣки временниятъ ѝ подеъмъ и блѣсъкъ. Който иска да схване нѣкои отъ проявитъ на „слънцето“ въ политическия и общественъ животъ, нека се позанимае малко съ живота на „царя-слънце“ и неговата епоха. Защото има и отдѣлни епохи или по-малки периоди въ историческия и културенъ животъ на народитъ, които сж „слънчеви“.

Ще завършимъ съ една бѣгла скица на слънчевия типъ. Яйцевиденъ черепъ (долихоцефаленъ) съ хармонични пропорции. Коса златисторуса или свѣтло-кестенява у по-южнитъ типове, нахвдрена на едри вълни. За нещастие, обаче, у мжжетъ тя скоро опава, и затова повечето слънчеви типове сж плешиви. Чело високо, съ развити челни издадини, но хармонично. То се спуска спокойно къмъ веждитъ, като образува типичната за слънцето надочна аркада, чиято хубава линия следватъ веждитъ. Слънчевото чело е ясно, спокойно, ведро. Очитъ на слънчевия

Елементарни астрологични комбинации

1. Планети и зодиакални знаци

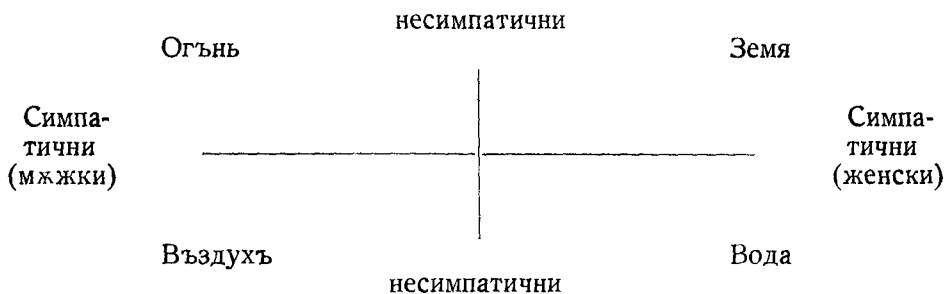
(продължение)

Когато една планета не е нито въ знакъ на своето „достоянство“, нито въ знакъ на своята „слабостъ“, тя се смѣта **пегринна**; т. е. чужденка. Въ тоя случай нейното положение не е нито много добро, нито много лошо. Разбира се, и тукъ има цѣла редица степени, които се опредѣлятъ преди всичко отъ хармонията или дисхармонията между характера на планетата и естеството на знака, въ който тя се намира.

При равни други условия, смѣта се, че една магнетична, женска планета (Луна, Венера) ще се прояви по-хармонично въ магнетични, женски знаци (водни и земни), отколкото въ електрични, мъжки (огнени и въздушни) и обратно.

Тукъ трѣбва да се иматъ още предъ видъ симпатиитѣ и антипатиитѣ, които сѣществуватъ между елементитѣ. Така, огнениятъ и въздушенъ елементи отъ една страна, и водниятъ и земниятъ елементи, отъ друга, хармониратъ помежду си като елементи отъ единъ родъ. Огнениятъ елементъ се счита още допълнителенъ на водния и въ дисхармония съ земния, а въздушния елементъ смѣтатъ комплементаренъ на земния и въ дисхармония съ водния елементъ.

Следващата скица изразява тия отношения :

Елементитѣ, разположени на единъ диагоналъ, се считатъ допълнителни :
Огънь — Вода и Въздухъ — Земя.

Така че една планета, принадлежаща къмъ даденъ елементъ (вижъ таблицата, дадена въ миналия брой на списанието), въ пегринно положение, значи, доколкото не е разположена нито въ знакъ на своето достоянство, нито въ такъвъ на своята слабостъ, ще се чувствува сравнително по-добре, когато се намира въ знакъ отъ сѣщия елементъ, по-малко добре въ такъвъ отъ симпатиченъ и комплементаренъ елементъ, и неособено добре въ знакъ отъ несимпатиченъ елементъ.

Срѣдното положение на една пегринна планета може да се повиши или понижи още и отъ нейния „диспозиторъ“, т. е. господаря на знака, въ който тя се намира, но тоя въпросъ ще се разгледа къмъ края на настоящата статия.

Колкото и необосновани и да изглеждат тия твърдения на традицията, за тях ще трябва да се държи смътка, особено за „достоинствата“ и „слабостите“, за които говорихме миналия път, защото практиката, изглежда, потвърждава теорията във този пункт. Нещо повече — най-критичните автори сж съгласни, че и обратното твърдение на астролозите, именно, че знаците се проявяват съгласно доброто или лошо положение на техните господари, е също така вярно.

Ние споменахме и по-рано за голѣмото влияние, което упражнява изгравящият знакъ или асцендентътъ върху външността (формата) и характера, следователно, и върху сждбата на родения (ф. Кльоклеръ). Наблюденията сж показали, че това влияние може да получи единъ повече или по-малко хармониченъ изразъ въ зависимостъ отъ космичното положение на господаря на асцендента, който се счита и господаръ на хороскопа, следователно, представлява самия индивидъ. Ако, именно, господарътъ се намира въ свой знакъ или въ знака на своя подъемъ, то това ще се отрази върху самия асцендентъ, който ще прояви най-добрите си качества. Ако ли пъкъ господарътъ не е добре поставенъ по знакъ, то и това ще измѣни влиянието на асцендента, само че въ неблагоприятенъ смисълъ. Отрицателното въздействие на единъ такъвъ злепоставенъ господаръ може да се смегчи, ако той е добра, добре аспектирана и разположена въ добъръ домъ планета.

3. Трето едно положение гласи, че планетите действуватъ заедно съ знака, въ който се намиратъ. Така, ако Слънцето се намира въ знака Овенъ, то комбинира своите влияния съ тия на знака Овенъ.

Съ огледъ на това, смѣта се като неблагоприятенъ признакъ, когато въ единъ женски хороскопъ много планети, особено господарътъ на хороскопа и самият асцендентъ сж разположени въ електрични, мъжки знаци (огнени и въздушни).

Ако, разпредѣлени по динамични групи, планетите отъ даденъ хороскопъ, а особено господарътъ на хороскопа и самият асцендентъ сж сгрупирани главно въ :

кардинални знаци (Овенъ, Ракъ, Везни и Козирогъ) — те ще придадатъ инициатива на родения,

неподвижни знаци (Телецъ, Лъвъ, Скорпионъ и Водолѣй) — постоянство, устойчивостъ, упоритостъ,

подвижни знаци (Близнаци, Дева, Стрелецъ и Риби) — подвижностъ, общителностъ, приспособимостъ.

Когато много планети, особено господарътъ на хороскопа и асцендентътъ, се намиратъ въ :

огнени знаци (Овенъ, Лъвъ и Стрелецъ) — се получаватъ хора съ повече или по-малко пламененъ темпераментъ,

въздушни знаци (Близнаци, Везни и Водолѣй) — интелектуални типове,

водни знаци (Ракъ, Скорпионъ и Риби) — те създаватъ чувствителните натури,

земни знаци (Телецъ, Дева и Козирогъ) — практичните хора, „реалните политики“, хора съ усѣтъ къмъ действителността.

Естествено, това, което се каза за планетните групи, важи и за отделните планети. „Обяснението“ извеждат отъ астрологичната хипотеза, която разглежда знака като сръда, въ която се проявяватъ жизненитъ сили на индивида, представлявани отъ планетитъ въ неговия хороскопъ.

4. Тъй като планетитъ действуватъ заедно съ знака, въ който се намиратъ, а знакътъ се проявява всъкога въ съгласие съ своя господарь, то въ случая ще имаме едно оцвѣтяване на дадена планета не само отъ знака, но и отъ господаря на тоя знакъ, т. е. ще имаме комбинирание на влиянията на владѣната планета съ тия на нейния владѣтель или диспозиторъ. При това може да се получатъ различни ефекти въ зависимостъ отъ хармонията или дисхармонията, която сществува между дветъ небесни тѣла.

Чистотата и силата на влиянията на една планета, разположена въ свой знакъ, се дължи именно на това, че тя се намира въ хармонична сръда — сродна или комплементарна — и освенъ това, нейнитъ вибрации не се смѣсватъ съ радиациитъ на друга планета.

Лошото влияние на планета въ заточение се обяснява съ дисхармоничната резуланта, която се получава поради обстоятелството, че влиянията на въпросната планета се кръстосватъ съ радиациитъ на диспозитора, които по естество сж противоположни на нейнитъ. Поради това добритъ качества на заточенитъ планети намаляватъ, а се засилватъ лошитъ. Едно подобрение на това влияние може да се получи, ако се касае за една добра, разположена въ добъръ домъ и много добре аспектирана планета.

Но отношението между владѣната планета и диспозитора е важно главно при перегриннитъ планети. Въ тоя случай би могло да се приеме, че

1. ако владѣната планета и диспозиторътъ сж благотворни планети (Слънце, Юпитеръ, Венера) — получената комбинация ще бжде хармонична;
2. когато владѣната планета и диспозиторътъ сж неблагоприятни (Сатурнъ, Марсъ, Уранъ) — получава се дисхармонична резуланта;
3. комбинацията между владѣна планета и диспозиторъ, принадлежащи къмъ неутралнитъ небесни тѣла (Луна, Меркурий, Нептунъ) — обикновено дава сжщо единъ неясно изразенъ ефектъ;
4. ако владѣната планета е благотворна, диспозиторътъ — неблагоприятна, обикновено се намалява благотворното действие на владѣната планета. Обратно — ако владѣната планета е неблагоприятна, единъ благотворенъ диспозиторъ ще смекчи лошото влияние на първата;
5. владѣна планета благотворна, диспозиторъ — неутрална или обратно — дава обикновено резуланта, клоняща къмъ хармония;
6. владѣна планета неблагоприятна, диспозиторъ — неутрална или обратно — получениятъ ефектъ клони обикновено къмъ дисхармония.

(Следва)

Л. С. Бергъ

Измѣнение на климата въ наше време — затопляне по цѣлото земно кълбо

(Съкратенъ преводъ отъ руски — изъ руското списание „Природа.“)

Знае се, че въ доисторическо време климатътъ въ Европа е билъ по-сухъ и по-топълъ. И затова, тогазъ е била друга и растителността. Сравнително съ оная епоха историческото време се отличава съ по-влажненъ и по-хладенъ климатъ.

Обаче въ най-последно време се извършва обратенъ процесъ — едно затопляне, което рѣзко е изразено въ последнитѣ две десетилѣтия, но което е забелязано още презъ втората половина на миналия вѣкъ.

Затопляне въ Арктика

Отъ 1919. година приблизително въ Арктика се наблюдава изключително затопляне, което позволява на рускитѣ параходи да иматъ рейсъ по Ледовитото море отъ Мурманъ до Тихия океанъ и обратно. На затоплянето на водитѣ на Баренцовото море пръвъ обърналъ внимание въ 1921. г. Н. М. Книповичъ. Отъ 1919 година насамъ водата на Баренцовото море значително се е затоплила въ сравнение съ предидущитѣ времена. За годинитѣ 1912 — 1918 срѣдната температура на водната повърхнина на това море е била презъ лѣтото 0.7 градуса подъ нулата, а презъ годинитѣ 1919 — 1928 тя е била 1.1 градуса надъ нулата — значи затоплянето е съ 1.8 градуса.

Това затопляне се отнасяло не само за водната повърхностъ, но и за по-дълбокитѣ водни пластове. Въ време на споменатия рейсъ презъ 1921 г. температурата на водата въ това море на дълбочина 0—200 метра била по-висока въ сравнение съ даннитѣ за 1901 година. Разликата била срѣдно 1,9 градуса. Изобщо отъ 1921 година до 1932 температурата на водитѣ отъ повърхността до 200 метра дълбочина се е повишила — съ изключение на 1929 година, която бѣше изключителна година съ нахлуване на студени полярни въздушни маси въ Европа.

Това затопляне се отнася и за воднитѣ пластове, по-дълбоки отъ 200 метра. Напр. въ Северния ледовити океанъ на северъ отъ Шпицбергенъ воднитѣ пластове на дълбочина отъ 200 до 400 метра имали температура презъ 1912 година 1,7 градуса надъ нулата, а презъ 1931 година 3,2 градуса надъ нулата.

Не само воднитѣ пластове, но и въздушната температура се е повишила въ тая северна областъ. Затоплянето е забелязано отъ 1919 година. Напр. отъ 1919 година границитѣ на ледоветѣ въ Ледовити океанъ отиватъ по-на северъ отъ нормалното. Напр. презъ ноемврий 1935 година температурата на въздуха въ Шпицбергенъ е била по-висока отъ нормалната съ 10 градуса, на Мечи островъ съ 6.3 градуса и пр.

Забелязва се въ последно време повишение на температурата на въздуха и въ Гренландия. Напр. презъ лѣтото на 1936 година въ източна Гренландия било толкова топло, че отъ началото на юлий месецъ ледената покривка на крайбрѣжието изчезнала до 72 градуса сев. ширина; такова явление не е било помнено отъ хората до сега. Въ свръзка съ затоплянето, въ Гренландскитѣ води почнали да се явяватъ нѣкои видове риби въ по-голѣмо количество отъ преди, а други нѣкои риби се появили за прѣвъ пѣтъ въ тия води. Напр. треската почнала да се лови по западнитѣ брѣгове на Гренландия въ по-голѣмо количество отъ 1925 година. Селдата, която по-рано е била неизвестна въ Гренландия, сега е констатирана въ голѣмо количество въ фиордитѣ на южна Гренландия на северъ отъ Сукертопенъ.

Забележимо затопляне се забелязва и въ Нова Земя. Напр. презъ мартъ 1930 година срѣдната температура въ Малкитѣ Кармакули надвишава срѣдната многогодишна температура съ 10 градуса.

Не само въ Ледовития океанъ, който мие Сибиръ, но и въ Баренцовото море и при брѣговетѣ на Гренландия презъ последнитѣ години е имало по-малко ледове.

Въ връзка съ съвременното затопляне можемъ да споменемъ и разпространението по-на северъ на растението даурска лиственица.

Отстъпване на северъ на южната граница на вѣчнитѣ ледове

Вѣчното заледяване, което е добре познато за мѣстността Мезенъ по описанието на А. Шренкъ, който е посетилъ този градъ презъ 1837 година, сега, близо следъ 100 години, по даннитѣ на академичната експедиция презъ 1933. година, отстъпва. Ледове на острови били забелязани презъ 1933 година едвамъ на 40 километра на северъ отъ градъ Мезенъ.

Напоследъкъ се пише за „деградация“ на границата на вѣчното заледяване; въ нѣкои мѣста вѣчното заледяване е напълно изчезнало. И тая „деградация“ се извършва не презъ време на дълга историческа епоха, а се извършва предъ нашитѣ очи, тъй да се каже, презъ последнитѣ две десетилѣтия особено, въ връзка съ затоплянето, което е започнало въ срѣдата на миналия вѣкъ.

Затопляне на умѣренитѣ пояси

Процесътъ на затоплянето е обхваналъ не само Арктика, но и по-умѣренитѣ области. Напр. по изследванията на Д. Кайгородовъ зимата въ Ленинградъ презъ периода 1894 — 1920 г. има тенденция да се скъсява. Декемврий 1936 г. въ Ленинградъ и въ Западна Европа билъ изключително топълъ. Срѣдната декемврийска температура на въздуха въ Ленинградъ презъ този месецъ била 0 градуса, вмѣсто нормалната 5,5 подъ нулата. Презъ последния вѣкъ такъвъ топълъ декемврий не е имало тамъ. Сега рѣката Нева въ предѣлитѣ на града по-рано се разкрива на пролѣтъ и по-късно замръзва есента. И прелѣтнитѣ птици идватъ по-рано на пролѣтъ. Всички тия данни говорятъ за затопляне на климата на брѣговетѣ на Финския заливъ презъ по-

следният 50 години. Забелязва се и по-ранно цътене на растенията през пролѣтѣта, и то не само за Ленинградъ, но и за Харьковската област и пр.

По даннитѣ на Кинсера (1933 година) затоплянето на климата се забелязва презъ последния полулѣтъ и въ Северна Америка и при това не само въ голѣмитѣ градове, дето може да се подозира влиянието на голѣмитѣ индустриални центрове върху повишението, но и въ селскитѣ мѣстности, напр. въ околноститѣ на Филадельфия, презъ периода 1855 — 1932 г. Въ работата на Кинсера е изтъкнато повишението на температурата не само за Америка, но и за Европа: въ Копенхагенъ, Парижъ, Виена, Гринвичъ. Въ всички тия европейски градове повишението на температурата се наблюдава отъ 1900 година насамъ. Не само това. Но такова повишение се забелязва и въ южното полукулбо: Въ Сантъ-Яго (Чили), въ Буеносъ-Айресъ, въ Капщадъ. Сжщото явление е и въ тропицитѣ, въ Бомбай, въ Батавия.

Но, разбира се, общото затопляне не изключва възможността за отдѣлни студени години. Тѣй напр. 1928/29 била изключително студена, както въ Русия, тѣй и въ Западна Европа.

Затопляне въ планинитѣ

Затоплянето се забелязва и въ планинскитѣ обсерватории, и това по-добре отъ всичко друго свидетелствува въ полза на това, че затоплянето не е резултатъ на ръста на градоветѣ. Напр. даннитѣ за планинската станция Обиръ (на височина 2044 метра, въ източнитѣ Алпи, юго-източно отъ Клагенфуртъ) показватъ, че отъ 1919 г. до 1934 г. има повишение на срѣдната температура.

Причината не е въ Голфшрома

Колкото се отнася до причинитѣ на затоплянето, то нѣкои били наклонни да отдадатъ това затопляне на Г о л ф ш р о м а. Обаче изследванията на Бергстена показали, че даже и за Норвегия нѣма съотношение между високитѣ температури на Голфшрома и зимнитѣ температури на тая страна. Ако Голфшромъ има висока температура, то въ Торсхавенъ на Ферерскитѣ острови следващата зима е въ 7 случая топла, а въ 5 случая — студена. Ако, напротивъ, Голфшромъ има пониска температура, то въ Торсхавенъ следващата зима въ 6 случая е топла, а въ 8 случая — студена.

Очевидно причината на затоплянето въ новитѣ времена не е въ Голфшрома, толкова повече, че, както видѣхме, затоплянето се забелязва както въ тропицитѣ, така и въ южното полукулбо. Ние присъствуваме на измѣнение на климата, което обхваща почти цѣлата земя! Причинитѣ на това явление за сега не сж ясни. Но трѣбва да знаемъ, че подъ това затопляне попада и самиятъ Голфшромъ.

Казахме, че това затопляне се забелязва почти по цѣлата земя. Както показва А. Вагнеръ, това затопляне се придружава съ усиляване на общата циркулация на атмосферата, а последното може да стои въ

свързка съ колебанията въ количеството на слънчевата топлина, получавана отъ земната повърхностъ.

Значи, ние се явяваме свидетели на мощна климатическа промѣна — затопляне, което обхваща цѣлата или почти цѣлата земя. Колко продължително ще бжде наблюдаваното презъ последнитѣ десетилѣтия повишение на температурата, не може да се каже при съвременното състояние на климатологията.

Още веднѣжъ ще кажемъ, че посоченото повишение на температурата се наблюдава изобщо, защото могатъ да се случатъ отдѣлни години съ понижение на температурата извънъ нормата. Но проблемата на затоплянето трѣбва да се разглежда въ течение на нѣколко десетилѣтия, а не на фона на отдѣлни години.

З а б е л е ж к а о т ъ р е д а к ц и я т а .

Въ миналитѣ геологични епохи е имало много пжти климатически промѣни въ Европа и по цѣлия свѣтъ. За това свидетелствуватъ голѣмитѣ промѣни въ флората и фауната въ дадена областъ вследствие на тия промѣни.

И сега идва такава промѣна.

Новата епоха, която иде въ човѣшката култура сега, не е нѣщо откжснато отъ цѣлокупния животъ. Тя има връзка съ промѣни, както въ духовния, тъй и въ физическия животъ на земята. И забелязаната климатическа промѣна е загатване, че иде нѣщо ново на земята.

Голѣмина на почерка

Не ми е известно, дали въ нѣкои страни сѣ правени статистически изследвания за установяване срѣдната или „нормална“ височина на буквитѣ, преди всичко на малкитѣ букви. Подобни изследвания биха ни дали интересни указания за едрината на почерка въ различнитѣ страни и въобще за срѣдната голѣмина на почерка, характерна за нашето време. Защото, знайно е, че въ различнитѣ епохи, почеркътъ на хората е ималъ изобщо различна голѣмина. Въ Франция, запримѣръ, движението на тази голѣмина е горе-долу таково: въ срѣднитѣ вѣкове почеркътъ е билъ много едъръ, грубъ и тромавъ. Въ него сѣкашъ е намѣрилъ символиченъ изразъ духътъ на епохата — епоха на тежки бранни доспѣхи, на замашни рицарски подвизи, на битви, кръстоносни походи, вдъхновявани отъ голѣми идеи. Тази голѣмина на почерка се запазва дори до XVII вѣкъ. Въ времето на Людовика XIV почеркътъ е пакъ едъръ, ала по-изящентъ, по-правилентъ и ясентъ, макаръ и нерѣдко да е твърде пресиленъ и надутъ.

Къмъ края на XVIII вѣкъ почеркътъ става по-дребенъ. Това е време, което бележи упадѣка на аристокрацията и издигане на буржуазията. Презъ време на революцията едритѣ и дребни почерци като че ли още се борятъ за надмощие, макаръ че срѣднитѣ почерци изобщо взематъ превесъ. Презъ XIX и XX вѣкъ — вѣкове на „нивелиращата демокрация“ най-разпространентъ е, като типичентъ почеркъ, срѣдно-едриятъ. За такъвъ, споредъ краснописнитѣ шаблони, възприети въ европейскитѣ училища, се счита оня почеркъ, чиято височина на малкитѣ букви не надминава 3 милиметра.

Ако се приеме, следователно, това число за норма, едри почерци ще бждатъ онѣзи, чиято височина на малкитѣ букви надхвърля 3 м. м., а дребни — ония, чиято височина е подъ 3 м. м. Безъ да придаваме каква-годе важностъ на това число, ще кажемъ, че то все пакъ може да послужи като една доволно сигурна мѣрка за опредѣляне на едритѣ и дребни почерци, такива каквито ги срѣщаме въ наше време. А въ края на краищата това, именно, е важно въ графологичната практака, която има да се справя съ този постоянно присѣтствуващъ графичентъ белегъ.

Какъвъ е психологическиятъ му смисълъ? Ако попитате абатъ Мишона — баща на съвременната графология и побратимъ на Лафатера, отбелязващъ нейната чисто емпирично-интуитивна фаза — той ще ви каже, че едриятъ почеркъ, наречентъ отъ него магистралентъ, означава голѣми, възвишени идеи, голѣми стремежи, чувство за лична мощъ. Други графолози, следващи сѣщия пѣтъ на елементарна аналогия, който почти неизмѣнно се е следвалъ при началната разработка на всички науки, почиващи на съответствия. каквато е и графологията, ще ви кажатъ, че едриятъ почеркъ означава гордостъ, самомнение (*Stérneux-jardin*); надменностъ, аристократични вкусове, желание у човѣка да се издигне, да изпъкне, да се прояви, да си придаде важенъ видъ, любовъ къмъ охолния животъ и удобствата, къмъ лукса и пр. пр. (*Albert de Rochetal*).

Както виждате на единъ признакъ на почерка — голѣмина, графолозитѣ сж придали много значения отъ психологично естество. Излиза, че този признакъ не е еднозначенъ, а многозначенъ. Ала тази многозначностъ зависи не само отъ оня уровеньъ на развитие, отъ онова ниво на съзнание, на което се намира индивидътъ, а и отъ намѣсата на други графични признаци, които се съчетаватъ съ голѣмината на почерка. И графолозитѣ, които придаватъ толкова много значения на този признакъ, съзнаватъ въ края на краищата, че тия значения отговарятъ по-скоро на известни графологични резултанти, въ които той влиза само като една съществена съставка. Затова тѣ бързатъ да прибавятъ тълкуването на едни или други съчетания, за да прецизиратъ смисъла на даденитѣ премного диференцирани значения на белега голѣмина на почерка. Така тѣ поясняватъ, че едриятъ почеркъ, ако е четливъ, ясенъ и простъ има едно значение, ако е нечетливъ и неясенъ, ако е просташки и грубъ, има друго значение и т. н.

И наистина, би било смѣшно да се приеме, че децата, които иматъ едъръ почеркъ, сж „горди“, че иматъ „възвишени идеи и стремежи“, или „аристократиченъ вкусъ“, макаръ понѣкога нѣкои отъ тия нѣща да прозиратъ още отъ ранно детство у тѣхъ. Надали може да се сжди и за нѣкакви „възвишени идеи и стремежи“ по едрия почеркъ на нѣкоя дворцова дама, да речемъ, или на нѣкоя дама отъ „хай-лайфа“. Въ дворцовитѣ и аристократични срѣди едриятъ почеркъ е една традиция. И до сега има аристократи, които пишатъ едро по наследство. Тъкмо затова този почеркъ открай време се нарича „аристократиченъ“. Понѣже суверенътъ „заема голѣмо пространство“ не само на книга, а и на дѣло, едриятъ почеркъ е естественъ за него. Ала ония, които го окръжаватъ, пишатъ едро често пжти по подражание — една чѣрта, която е особено силно развита у дворцовитѣ хора. Разбира се, едриятъ почеркъ въ случая у тѣхъ се явява като изразъ на чувството имъ за съсловно превъзходство, на „голѣмство“, и действително показва голѣмѣне, надменностъ, суета и щеславие.

Колкото, обаче, и да е многозначенъ признакътъ „голѣмина на почерка“, колкото и да сж различни потицитѣ, които каратъ хората да пишатъ едро, въ основата на тия потици лежи нѣщо общо. Туй общо е повишеното самочувство у човѣка, стремежътъ за разширение, за овладѣване на повече „пространство“ — нѣщо което по естественъ начинъ се проектира въ плоскостъта на писането. Растящето, развиващето се тѣло, непосредственото „консумиране“ на околното пространство, както това бива у детето, е изразъ на едно повишено жизнено самочувство, на единъ биологически обусловенъ стремежъ къмъ разширяване.

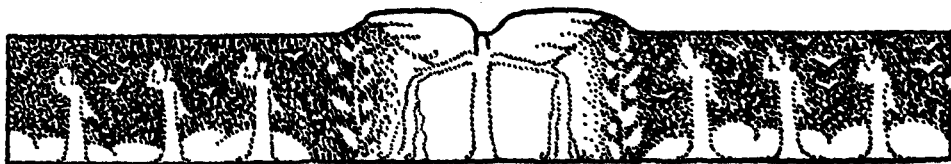
Накжсо казано, голѣмината на почерка съответствува на голѣмината на личното самочувство. Едриятъ почеркъ показва въобще повишено самочувство, повишено самосъзнание, стремежъ къмъ спонтанно разширение и овладяване на „пространството“. Не трѣбва, о аче, да се забравя, че въ много случаи то е единъ „реактивенъ“, „компенсаторенъ“ признакъ: ония, които страдатъ отъ чувството на малоценностъ, което се стремятъ да компенсиратъ, както и ония, които сж принудени да противодействуватъ срещу една потискаща личностъта имъ срѣда, пишатъ повече или по-малко едро.

Ясно е, следователно, че само по голѣмината на почерка не може да се сѣди за ония дълбоки потици, които я мотивиратъ. За разбулването на тия потици трѣбва да дойдатъ на помощъ други графологични признаци, които опредѣлятъ както душевния „слой“, отъ който тѣ изхождатъ, така и специфичното значение на графологичната резултанта, въ която голѣмината на почерка участвува като съставка.

Ако едриятъ почеркъ показва повишено самочувство, повишено самосъзнание, то обратното е не винаги вѣрно. Съ други думи, дребниятъ почеркъ — подразбираме почеркъ близъкъ до „нормалния“ : — 3 м. м., а не прекалено ситниятъ почеркъ — не винаги изразява понижено самочувство и слабо проявено самосъзнание. Въ много случаи, обаче, това е действително така: дребниятъ почеркъ, наистина, означава у нѣкои хора или слабъ жизненъ импулсъ, или липса на силни амбиции, на силни идейни стремежи. Но въ много случаи сръдно-голѣмиятъ почеркъ показва съзнателно ограничаване на личността и нейния стремежъ къмъ проява, както това често бива у мнозина учени, философи и пр. Изправени предъ обективната действителностъ, която тѣ пеливо изследватъ и изучаватъ, тѣ съзнателно „се смаляватъ“, съзнатѣлтно отстраняватъ своята личностъ и своитѣ амбиции. Този почеркъ е признакъ у тѣхъ на една трезва натура, познаваща своитѣ граници, съ обективенъ и реалистиченъ погледъ за живота и свѣта. Сравнително дребенъ почеркъ иматъ и истински набожнитѣ хора, които изпитватъ смирение и благоговение предъ величието на Бога. Обратното е вѣрно за религиознитѣ ентузиасты и мечтатели.

Ясно е, следователно, че най-общо казано, дребниятъ почеркъ произлиза или отъ слабо лично самочувство или отъ съзнателно понижаване на последното. И тукъ, обаче, както и при едриятъ почеркъ се явяватъ много разновидности, които зависятъ отъ съчетанието съ други признаци. Отъ дребния почеркъ на скѣперника, на тѣсногърдия и ограниченъ еснафъ, презъ дребния почеркъ на трезвия, непретенциозенъ, реалистично настроенъ дѣлови човѣкъ, до сръдно-едриятъ почеркъ на учения, на културно-зрѣлия човѣкъ, на изследователя, на скромния и смиренъ човѣкъ, има цѣла низа отъ разновидности.

Разглеждайки общо признака голѣмина на почерка, ние не ще се спираме на тия разновидности, защото това неминуемо ще ни отведе въ областта на графологичнитѣ „резултанти“. Ала съ разясняване психологичния смисълъ на тоя признакъ, ние разполагаме съ още една отъ съставкитѣ на тия резултанти — нѣщо, което бѣше и целта на настоящата статия.

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Б. Боевъ

Разговоръ съ Учителя

Пролѣтно утро. Цвѣтята на Изгрѣвската полянка още сж окичени съ росни капки, които блѣщятъ по тѣхъ като малки слънца. Чисто синьо небе. Сливитѣ, ябължитѣ, прасковитѣ и пр. отрупани съ снѣжно-бѣли цвѣтове, даватъ вълшебенъ видъ на обстановката. Безброй пчели около цвѣналитѣ дървета.

Учителътъ е на полянката. Нѣколко братя и сестри сж около него. Постепенно тая група расте и скоро става грамаденъ кръгъ около Учителя. Води се оживенъ разговоръ. Става въпросъ за мирогледа. Учителътъ казва:

— Има философия на глупавитѣ и на умнитѣ хора. Има Философия на болнитѣ и здравитѣ хора. Има философия на грѣшнитѣ и на праведнитѣ.

Представете си едно езеро. Ако прекжснешъ всички негови връзки съ изворитѣ, какво ще стане съ него? Ще изсъхне. Това става съ човѣка, когато прекжсне своитѣ връзки съ Разумния свѣтъ, който лежи въ основитѣ на цѣлото битие. Тогава какво ще стане съ него? Въ края на краищата той ще се лиши и отъ този малъкъ животъ, който има. Това е прекжсване връзката съ Реалното въ свѣта.

— Защо сж страданията въ свѣта?

— Тѣ се дължатъ на отклонение отъ великитѣ закони на живота. Препятствията, тѣ си иматъ и добрата страна. Тѣ каратъ човѣка да мисли и да развива своитѣ сили. Единъ старецъ на умирање далъ на сина си една тояга и му казалъ: „Щастието ти е въ тая тояга“. Синътъ я взема и постоянно я носи съ себе си, все въ очакване да му донесе щастие. Но щастието не идвало. Единъ день като вървѣлъ, нападналъ го единъ бикъ. Той въ борбата, за да се защити, дигналъ тоягата и почналъ да удря бика. Тоягата се строшила и скритото въ нея богатство излѣзло. Той казалъ: „Защо не дойде тоя бикъ преди 10 години?“ — Че и при васъ идва бикътъ. Идва нѣкоя голѣма мжнотия, нѣкое голѣмо страдание, и вие се натѣквате на едно голѣмо богатство, скрито въ васъ.

Човѣкъ носи всичко въ себе си. Разумната природа изисква, това което ни е дала, да прораствне.

— Кое е новото, което иде?

— Новото, което приближава, е Любовта. Тя е изворъ непрестаненъ, отъ който всички добродетели извирагъ. Чрезъ нея можемъ да добиемъ знанието и свободата, но понеже не сме разбрали любовта, ние

мислимъ да добиваме знанието по нашему, и затова го изгубваме. И свободата добиваме по нашему — съ насилие — и я изгубваме.

Любовта прави човѣка способенъ да прояви велики дарби. Тя подмладява. Любовь, която не подмладява, не е пълна. Когато те посети любовта, благодари! Когато помислишъ за нея, помисли за величието на Великата Разумность, която прониква живота, за оная Благость, която стои задъ външнитѣ явления на живота.

Не могатъ да те обичатъ, докато не си обичалъ. Не можешъ да бждешъ обичанъ, докато не си далъ.

Велики сж законитѣ на любовта. Това, което обичашъ, ще го придобиешъ. Затуй това нѣщо, което искашъ да придобиешъ, трѣбва да го обичашъ!

Мощно е действието на любовта! Този, който обича, расте. Расте и този, когото обичатъ.

Когато обичашъ нѣкого, той трѣбва да премине отъ смъртъ въ животъ. Тогава любовта е Божествена.

— Какво трѣбва да се прави сега?

— Сега почнете служенето на любовта. Наблюдавайте добритѣ хора. Търсете хора да ги обичате.

Разрешението на всички въпроси е въ любовта. Ония хора, които искатъ да поправятъ хората, трѣбва да иматъ любовь.

— Отъ какво страдатъ сега хората най-много?

— Сегашнитѣ хора страдатъ отъ разединение.

Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това, човѣкъ да счита желанията на другитѣ хора като свои желания.

— Какъ може да се достигне до щастieto?

— Вие искате да бждете щастливи, но не знаете какъ.

Когаго сте нервень, вие се демагнетизирате, вие разпрѣсквате щастieto си. Ще бждете търпеливи. Нѣкой за нищо и никакво се дразни.

Щастieto е резултатъ на служенето — служене отъ любовь. Ако не знаете добре да слугувате, не можете да имате постижения.

Напримѣръ, азъ съмъ странникъ. Пристигамъ въ единъ домъ. Хората ги нѣма тамъ. Азъ запаламъ печката, измия дѣскитѣ, донеса вода. Омеса и опека хлѣбъ. Като дойдатъ хората, нѣма ли да имъ бжда желанъ гостъ? Дето и да сте, винаги гледайте, какво можете да направите. Разберете нуждитѣ имъ и направете имъ нѣщо.

Най-първо сутринъ ще призовешъ Великата Разумность, ще отидешъ при Нея и ще кажешъ: „Каквата работа желашъ, ще я извърша“. Не веднѣжъ на годината да правишъ добро, но всѣки день да правишъ микроскопически добрини. И тогава сърдцето ти, умътъ ти и душата ти ще работятъ добре.

За да постигнешъ нѣщо, трѣбва да работятъ едновременно умътъ и сърдцето.

Събирайте най-хубави мисли въ ума си. Събирайте най-хубави чувства въ сърдцето си. И събирайте най-хубави постѣпки въ външния си животъ.

По какво се отличаватъ добритѣ хора? Тѣ мислятъ за другитѣ, а пѣкъ лошитѣ мислятъ само за себе си.

Вие да живѣте за другитѣ, а пѣкъ другитѣ да живѣятъ за васъ. Това е новото учение!

Ще дойде, ще дойде новото. Ледоветѣ се топятъ вече!

Д. Антонова

ОБИЧАЙ

ОБИЧАЙ! — говори земята широка,
Обичай! — запъва небето надъ менъ,
Обичай! — нашепва нощта мълчалива,
Обичай! — разказва и свѣтлия день.

Обичай! — въ сърдцето сурдинката свири,
Обичай! — душата безсмъртна ми пѣй.
Обичай! — говорятъ очитѣ светящи,
Обичай! — неспирно въ слуха ми се лѣй.

Обичамъ — тѣй извора казва и блика,
тазъ дума красива разлива животъ.
Обичамъ — съ тихъ шепотъ се скланя дървото,
обилно дарено отъ сладкия плодъ.

Обичамъ — люлѣ се нивата златна
и свежда се кротко узрѣлия класъ.
Обичай, обичамъ, отвсѣкжде чувамъ,
обичамъ — се уча да казвамъ и азъ.

СКАЛАТА

НА ЧУДНАТА скала, край извора клокочещъ,
се моя погледъ спира.
И дълго азъ стоя, защото страненъ образъ
написанъ се намира.

Да, страненъ знакъ е туй и мисля, че е книга
за четене разкрита.
Но кой ще прочете написаното въ нея
съсъ азбуката скрита?

О, кой ще отгадай написаното слово,
дълбано съсъ години?
Ехъ, може би донѣвга царски синъ отъ тука
съсъ златенъ ключъ да мине.

И щомъ докосне съ ключа, ще пламнатъ редоветѣ,
до днеска непознати.
И хората ще чуятъ думитѣ красиви,
съсъ истина богати.

На каменната гръдъ е каменната книга.
Струи безспиръ водата,
и пѣе пѣсенъта, че царски синъ ще мине,
съсъ златенъ ключъ въ ржката.

КЪМЪ ДУШАТА

Ей труденъ е пътя на твоя възходъ,
о пленнице, тжжна, смирена.
Затворена въ тѣсенъ и тъменъ затворъ,
блѣнувашъ ти радость неземна.
Родината свѣтла на твоя Баща
ти помнишъ, о страннице вѣчна,
но дълъгъ и стрѣменъ е пътя за тамъ,
бележи го нишка сърдечна.

СКАЛАТА

Отъ вѣкове изправена стърчи всрѣдъ бурното море
една скала гранитна. Врѣхлитатъ бури, разбиватъ
се вълна подиръ вълна, а тя мълчи. И тъй отъ
вѣкове.

Понѣкога морякъ загубенъ ще свърне съ малка
лодка отдалечъ и ще отмине, или съ тревоженъ
писъкъ чайки кацватъ на нея и пакъ отлитатъ.

Отъ вѣкове самотната скала мълчи, не хае бури
съ ревъ кога вилнѣятъ, а бавно времето челото ѝ
бразди.

На тази скала у себе си азъ искамъ да стоя. Да
слушамъ съ плѣсъкъ дивъ вълни да се разбиватъ
и да мълча непоклатима. А нека се вълнува, на
воля да бушува край менъ разпѣнено море.

S.

Georg Nordmann

Поема за планината

На планината се родихъ. Планината ме закърми съ ромона на буйнитъ потоци, съ чистия блъсъкъ на снѣжнитъ върхове и съ страшния грохотъ на бурята, когато по тъмното небе прелитатъ мълнии и канаритъ тръпнатъ отъ тътнежтъ.

Отъ ранно детство азъ слушамъ какъ шумятъ листата на букацитъ, зовътъ на пастирската цевъ и сладкитъ удари на хлопкитъ въ часа, когато стадата се прибиратъ.

Азъ не познавахъ хората, нито голѣмия градъ, нито палящата мъжа, която носи той, защото на моята родна планина всичко бѣше ведро, ясно, окжпано въ прекрасна и чиста простота.

Веднажъ стариятъ пастирь, който много години не бѣ слизалъ отъ планината, хвана рамото ми съ своята едра дланъ, протегна другата ржка въ далечината и кротко ми каза:

— Синко, хей тамъ живѣятъ хората.

Въ чезнешата далечина, всрѣдъ маранята на лѣтния день, азъ видѣхъ какъ тръпнѣха чертитъ на града.

— Когато идешъ тамъ, ще ти взематъ всичко хората, но ти, сине, запази сърдцето си за планината, която те роди.

Планинскиятъ вѣтъръ отнесе тия думи, но азъ ги запомнихъ. Запомнихъ и това, че старецътъ имаше едра рошава гуня, главата му бѣ об аснала като на пустинникъ и цѣлъ миришеше на борова смола, на ръженъ хлѣбъ и млѣко, защото скоро бѣ доилъ овцетъ.

Още много дни и нощи преживѣхъ на планината. Научихъ се да разбирамъ думитъ на вечерника, който слиза по склоноветъ и навежда главитъ на цвѣтата, научихъ да се вслушвамъ въ срѣднощното мълчание, когато Ралицата се показва на югоизтокъ, гномитъ излизатъ отъ земята и гледатъ съ своитъ загадъчни очи.

— Не излизай отъ колибата въ тоя часъ — казваше ми стариятъ, защото сега ушитъ на праведнитъ слушатъ гласа отъ хлопкитъ на небеснитъ кервани, а Господъ приема молитвитъ на чиститъ души...

Сутринъ, когато въ далечината се показваше огромния дискъ на слънцето, азъ разтваряхъ ржце, напълвахъ гърдитъ си съ хладния кристаленъ въздухъ и, препълненъ съ една необяснима радостъ, искахъ да литна при малкитъ позлатени облачета въ далечината. Въ ушитъ ми звѣнѣха далечни гласове, а предъ очитъ ми играеха капчицитъ роса, изъ които се стрелваха пѣящитъ цвѣтове на джгата.

Планината е моята щедра, благодатна майка. При нея познахъ музиката на утринитъ, дълбокия синъ куполъ на пладнето съ бѣлитъ кждрави облаци, които леко преминаватъ надъ мене и чезнатъ залъ върха, и ношитъ, които гледатъ съ тъмни влажни очи.

Планината ме роди, планината е моята прекрасна майка.

— Разкажи, какъ идватъ горе времената на годината — молѣше ме веднѣжъ тжжния гласъ на едно дете, което имаше горестни очи и блѣдо лице. И когато му разказвахъ, странитъ му заруменѣха и усмивка се яви на устнитъ му.

Пролѣтътѣ идва съ единъ далеченъ звънъ. Вѣтърътъ потропва бодро на разкривената врата на колибата и дорде излѣзешъ, той хуква къмъ снѣговетъ и преспитѣ. Ручейчетата, като сълзи избликнали отъ радостъ, започватъ да блестятъ на слънцето, потоцитѣ издигатъ гласъ подъ едритѣ камъни, раздира се облачната покривка, и сърдцето примира отъ радостъ.

О, добре дошла — шепнешъ ти, и очитѣ ти я търсятъ. Къде е пролѣтътѣ? Тукъ ли, тамъ ли? Ти я търсишъ взирашъ се, искашъ да видишъ очитѣ ѝ сияещи като небето, а чувашъ изведнѣжъ радостниятъ ѝ смѣхъ въ сърдцето си.

Презъ деня, въ който слънцето изгрѣва надъ острата скала, стариятъ пастиръ има усмихнато лице. Той казва, че отново се ражда слънцето, и денътъ е равенъ на нощта. Надъ главитѣ ни прелитатъ жерави, после щъркове, и най-после ятата на лястовицитѣ. Отъ земята се издига бѣла пара, слънцето премрежва своя блѣсъкъ, небето свива вежди и проехтява далеченъ грохотъ.

— Годианата ще бѣде плодородна, сине, — казва стариятъ съ увѣренъ и кроткъ гласъ.

Лѣто е. Пжтуютъ бѣли кервани по синия куполъ. Слънцето гори. Овцетѣ се свиватъ една въ друга, тежко дишатъ, а пастирската цевъ гали като милувка. Съ жажда гледатъ очитѣ въ далечното поле, кждето се люлѣятъ нивитѣ.

Краткиятъ дъждецъ е преминалъ. Между върховетъ е метната висока ярка джга. Цвѣтоветъ ѝ сж музика. Една сърничка се подава отъ гората. Въ устата ѝ има стрѣкче зеленина. Очитѣ ѝ сж голѣми и умни като на дете.

Това е лѣтото на моята родна планина.

Есенъта има невидими ржце, съ които усѣва всичко въ злато и тъмна медъ. Вихрушката, която гони падналитѣ листа, е като шепотъ на тжжна приказка. По клонитѣ има бѣла паяжина. Жеравитѣ си отиватъ съ кратки подвиквания, а по лицето се търкаля една сълза.

Днитѣ сж стихнали и угасватъ въ златенъ прахъ. Вечерникътъ донася хладни трѣпки, и Ралицата изгрѣва много рано. Планината е замислена.

Презъ зимата вѣтърътъ свири и планината е сурова и настрѣхнала. Само презъ ведритѣ нощи отъ небето сж нависнали скжпоценни камъни. Бѣлиятъ ангелъ на планинската смъртъ слиза отъ звездитѣ и търси залутани друмници. Само на Бждникъ, въ хладния дѣхъ на нощта, има скрита радостъ, и когато задремешъ при огъня въ топлата землянка, сънувашъ овчари, които отиватъ въ Витлсеъмъ.

— Тая нощъ нѣма зли духове на планината, сине, казва стариятъ съ сжщия самоувѣренъ и кроткъ гласъ. — Човѣкъ може свободно да ходи кждето ще. Любовта, която се роди тая нощъ, побеждава всичко.

На планината се родихъ. Планината е моя родна майка и когато слизахъ по склоноветѣ ѝ, очитѣ ми бѣха насълзени като при майчина раздѣла.

Отидохъ при хората. Тѣ бързаха край мене като сѣнки, и азъ не виждахъ лицата имъ. Градътъ рѣмжеше като далеченъ звѣръ. Пжти-

щата бѣха шумни, и високитѣ стени ми прѣчеха да виждамъ звездитѣ. Само стени, стени и шумъ.

Сърдцето ми проплакваше за планината. Въ сѣнищата си чувахъ нѣжния гласъ на хлопкитѣ, и очитѣ ми плачеха.

Погубвахъ ме очитѣ на града. Отъ тѣхъ излизаше омайваща, нодушна свѣтлина. Грѣхътъ и мжката ме гледаха презъ тѣхъ.

— Ти още ли тѣгувашъ за своята планина? — питаха ме тия огнени зеници.

Въ града имаше затворени, душни стаи, кждето миришеше на увѣхнали цвѣта и на човѣшка скръбъ. И въ тия затворени стѣни ме гледаха очитѣ му, и тука ме докосвахъ горещитѣ му длани. Тия очи се приближаваха до мене и она въпросъ пакъ започваше да пари моето сърдце.

— Ти още ли живѣешъ съ планината?

— Още — шепнѣха изнемошѣлитѣ ми устни.

Градътъ е като море. Когато веднѣжъ усѣтихъ съ нозетѣ си неговото дѣно, азъ паднахъ ничкомъ и повикахъ планината. Чухъ какъ тя ми се обади. Въ ушитѣ ми екнаха гласовѣтѣ на събуденитѣ ѝ води, чухъ какъ пѣха вършинитѣ на борикитѣ и лая на пастирското куче.

— Ти си отивашъ вече? — питаше ме градътъ съ неясния си грохотъ.

— Да, отивамъ си, зове ме моята майка!

И майката отново пригърна своето дете. Блуднитѣ синове знаятъ какъ посрѣща планината следъ дълга раздѣла. Тя ликува съ насъ. Лястовичитѣ ята играеха въ дълбинитѣ на лазура, рѣката забумтѣ по-силно, облацитѣ се усмихваха.

Стѣпкитѣ ми бѣха леки като на сърна, азъ летѣхъ по канаритѣ. а моето сърдце се разговаряше съ планината.

— Сине, ти пакъ си дойде, каза тихо и просто стариятъ овчаръ, а очитѣ му се усмихваха. Лицето ти е нажалено, но ще се развесели. Утре е деньтъ, когато отново се ражда слънцето. То ще изгрѣе надъ остритѣ скали. Ти помнишъ ли ги още?

Стариятъ пакъ миришеше на боръ, на черенъ хлѣбъ и на млѣко. защото скоро бѣ доилъ овцетѣ.

Тихия, сърдеченъ зовъ на хлопкитѣ ме събуди въ ранното утро. Азъ бѣхъ забравилъ, че има утрини на тоя свѣтъ. Кучето покорно близна ржката ми.

Излѣзохъ, напълнихъ гърдитѣ си съ прохладния въздухъ и презъ бликналитѣ сълзи на радостъ видѣхъ огромния дискъ на новото слънце.

Нищо не бѣше се случило.

Азъ въздѣхнахъ, и планината чу моята въздишка.

О, моя майко, моя родна планина, колко е хубаво въ твоитѣ обятия!

По твоитѣ свѣтли стѣпки, о Пролѣтъ!

Дишашъ съ пълни гърди. Дишашъ леко, леко. Сякашъ хвърчишъ и дишашъ. При ранни зори, когато слънцето изгрѣва, ти дишашъ съ пълни гърди. И ритъмътъ, пулсътъ на нѣщо велико те завладява, Душата ти се изпълва съ любовъ, която слиза върху земята, която завладява всичко по нея.

Небето благославя. То праща своитѣ блага върху земята. То идва по-близо до нея — —

— — Пролѣтъ иде! Това е пролѣтътъ, която носи благото на жизнерадостта, на обновата, на свободата. Тя идва отъ въздуха, отъ небето, отъ слънцето. Тя живѣе въ въздуха, тя витае въ въздуха. Отъ въздуха се вселява въ сърдцето, въ тѣлото, въ душага. И въ душата се събужда вдъхновението, което поддържа свежестта, сочността на живота.

Вдъхновението е изразъ на пролѣтътъ въ човѣшката душа. То е процесъ на разцѣфтяване, на зазоряване. То е високо религиозно отношение къмъ всичко. Отношение пропито съ добро, съ слънчева свѣтлина и топлина.

Вдъхновението е слънце на живота. Изразъ на пролѣтната радостъ. Изразъ на потока жизненостъ, който се излива по земята. Вдъхновението е животъ. Безъ вдъхновение животътъ е пустошъ, угнетение на духа. Вдъхновението е пролѣтъ въ живота. Всичко никне, цѣфти и зрѣе подъ неговитѣ лъчи. Когато вдъхновението изчезне, настава зима въ живота на човѣка. Умира всичко. Пулсътъ, душата, пролѣтната жизнерадостъ, това е вдъхновението въ живота. Съ него всичко се претворява, извисява, върви напредъ.

Когато пролѣтътъ настѣпи на земята, човѣшката душа го изживява като вдъхновение, сърдцето като любовенъ трепетъ, който се явява като широкъ импулсъ къмъ даване, а мисълта на човѣка схваща пролѣтътъ като разширение, разцѣфтяване, като велико благословение.

*

Неравната грѣдь на майката земя диша тежко. Тя сякашъ се събужда отъ сънъ. Пари се дигатъ отъ нея, когато слънцето залѣе съ своитѣ лъчи земната ширь. Тя диша тежко, тя е бременна. Затова нейниятъ дѣхъ е бавенъ, ала ритъмътъ ѝ мощенъ. Тя носи въ своитѣ пазви пролѣтътъ. И при всѣко дихание се разпуква едно цвѣте, при всѣко нейно дихание, се ражда новъ животъ. При всѣко повдигане на тежката грѣдь на любимата майка земя, тя се освобождава отъ едно бреме, тя дава на нѣщо новъ животъ, оплоденъ отъ слънцето.

Земята е бременна. Тя диша тежко. Тя се освобождава отъ старъ гнетъ, отъ сковаващата зима. Тя ражда слънчевъ плодъ, ражда цвѣтя, цвѣтя! Нима всѣко живо същество не е едно цвѣте! — — — Тя влива новъ животъ, нова радостъ, новъ смисълъ . . .

— — Земята е бременна. Пролѣтъ иде!

Земята раздава обилно своитѣ жизнени сокове. Всичко черпи отъ нея, отъ нейната грѣдь — — — черпи и се пои съ слънчевъ жизненъ сокъ. Това е пролѣтътъ.

Като бързоструенъ ручей, що се спуща на пѣнливи скокове и носи благословение за полето, за душата, идвашъ ти пролѣтъ всенадеждна!

— — Ти си животъ, музика, която се разлива въ трепетъ въ всѣко никнешо цвѣте, въ всѣко облаче, въ всѣки грѣещъ слънчевъ лъчъ, въ дишането на всѣко живо същество.

Пролѣтъта е музика, що раздвижва тежката грѣдь на земята, що раздипля облацитѣ по небето, която дига въ вѣшебенъ танцъ мъглитѣ изъ планинитѣ и прави върховетѣ пълни съ чаръ и примамка...

Тя е музика, която разкрива на душата загадката на живота. Когато пролѣтъта настъпи въ душата, животътъ се проявява. Когато радостта огрѣе сърдцето, пролѣтъ е дошла. Когато любовта се разцѣфти въ човѣка, пролѣтъта разнася навсѣкжде своитѣ блага.

Добре дошла пролѣтъ животворна!

— Ти си тихо докосване на свѣтлината, която раздвижва и разширява всѣка мозъчна клетка. Ти събуждашъ съ твоя дѣхъ топлината въ сърдцето. Ти давашъ замахъ и широта въ всѣко дѣло на човѣка.

И вдъхновението, което събуждашъ въ насъ, ни свързва вѣчно съ тебъ, по чиито стѣпки вървимъ — пролѣтъ благотворна!

Е.

Загадъчни явления

Предупреждение по телефона

Това е станало въ Варна преди десетина години. Въ семейството Х. неочаквано се звъни по телефона. Госпожа Х. вдига слушалката и като никога не попитва, кой е. По телефона се съобщава следното:

— Довечера въ 8½ часа д-ръ З. да отиде въ дома на сем. на Д. Госпожа Х. веднага праща слугинята си въ сем. Д. да пита, има ли нѣкой боленъ. Госпожа Д. попитала слугинята:

— Защо питате?

— Защото ни съобщиха по телефона, че имало болни у васъ, та да пратимъ д-ръ З.

Обаче, въ семейство Д. никой не билъ боленъ въ момента. Този въпросъ така си и останалъ.

Вечерта сем. Д. били поканени на гости въ сем. Х.,—сжщото семейство, дето било дадено по телефона съобщението.

По едно време, когато домакинята правѣла кафе, г-жа Д., безъ да гледа часовника, казала:

— Да прескоча у дома за малко да видя децата.

Децата ѝ, като никога, били оставени самички въ кѣши. Нѣщо я подтикнало да отиде да ги види. Като отишла въ кѣши, за нейна голѣма почуда намѣрила децата въ силна температура—40 градуса. Тогава грабва телефона и съобщава на сем. Х., че децата сж много зле, иматъ висока температура, и нека г-жа Х. по телефона да повика въпросния лѣкаръ.

Когато г-жа Д. погледнала часовника, часътъ билъ точно 8 и половина, значи точно часътъ, посоченъ по телефона сутринята, когато децата нѣмали никакви болезнени признаци.

110 дни.

Г-нъ У. е чиновникъ въ едно държавно учреждение. Миналата година по едно частно донесение го обвиняватъ, че издалъ документъ на едно лице съ невѣрни данни. Прокурорътъ го дава подъ сждъ и временно го отстраняватъ отъ длѣжностъ, додето се разгледа дѣлото. Отстраняването отъ длѣжностъ става на 18 ноемврий миналата година. Дѣлото още не било насрочено. Презъ декемврий той сѣнува сънь, че наказанието, което ще му се наложи и изтърпи, е 110 дни. Той не може да разбере този сънь и не му отдава голѣмо значение. Презъ януарий тая година му се съобщава, че дѣлото му е насрочено за 8 мартъ. Тогава той прави изчисление и вижда, че между 18 ноемврий и 8 мартъ има точно 110 дена. И у него се събужда едно предположение, че ще бжде оправданъ отъ сжда, и че наказанието му ще се състои само въ отстраняването отъ длѣжностъ за 110 дни. Той съобщава съня си и тълкуването му на свои близки.

На 8 мартъ се гледало дѣлото. Той билъ оправданъ отъ Областния сждъ и възстановенъ на длѣжностъ.

Интересното въ този примѣръ е следното:

Когато сѣнувалъ съня презъ декемврий, дѣлото не било още насрочено, и затова той не е можелъ да знае, че между отстраняването и насрочването на дѣлото ще протекатъ 110 дни.

Отзиви, вестии, книгописъ

Най-нови данни за звездитъ.

Нашето слънце, което за насъ би било една малка звезда не толкова важна, ако нашата планета не влизаше въ неговата система, е на граматни разстояния отъ другитъ звезди на Млѣчния пжть. Още по-голѣми разстояния раздѣлятъ нашата вселена (нашата Галактична звездна система или системата на Млѣчния пжть) отъ другитъ вселени или звездни системи, които се явяватъ за телескопа като спирални мъглявости, чийто брой е толкова по-голѣмъ, колкото е по-могъщъ телескопътъ.

Чрезъ спектрална анализа можемъ да установимъ химическия съставъ на звездитъ, физичнитъ условия, въ които се намиратъ, температурата на тѣхната повърхностъ и пр.

Споредъ по-новитъ изчисления, само звездната система на Млѣчния пжть е съставена отъ 50 до 100 милиярда звезди, отъ които всѣка една е голѣма най-малко като нашето слънце. А такива звездни системи като нашата Галактична споредъ новитъ изследвания има нѣколко десетки милиярда.

Срѣдното разстояние между две съседни звезди е 5 свѣтлинни години или 50,000 милиярда километри.

Шведскитъ астрономи Линдбадъ и Оортъ (1925—1927 г.) откриха въртенето на нашата Галактична звездна система около себе си и то около единъ центъръ, който се пада приблизително при съзвездieto Стрелецъ. Това установи средството на нашата звездна система съ другитъ десетки милиярда звездни системи, прѣснати изъ небесното пространство. Чрезъ помощта на Нютоновия законъ сж установили, че масата на нашата Галактична звездна система е равна на 165 милиярда пжти масата на слънцето.

Освенъ движението, което прави при въртателното движение на цѣлата Галактична звездна система, нашата слънчева система като цѣло има и самостоятелни движения вжтре въ Галактичната система.

Прилагаме списъкъ на 19-тѣ звѣзди отъ първа величина, които могатъ да се наблюдаватъ по-лесно и следователно да представляватъ интересъ за нашитъ читатели:

1. Сириусъ (двойна) отъ Голѣмото куче	Бѣла.
2. Канопусъ отъ Корабъ	Бѣла жълтеникава.
3. Проксима отъ Центавъръ	Жълта и червена.
4. Арктуръ отъ Волопасъ	Жълта червеникава
5. Вега отъ Лира	Бѣла
6. Ригелъ (двойна) отъ Орионъ	Бѣла
7. Капелла отъ Коларъ	Жълта и бѣла.

8. Проционъ (двойна) отъ М. Куче	Бѣла жълтеникава и бѣла.
9. Бетелгейзе (двойна) отъ Орионъ	Червена
10. Бета отъ Центавъръ	Бѣла
11. Ахернаръ отъ Ериданъ	Бѣла
12. Алдебаранъ (двойна) отъ Телецъ	Жълточервена
13. Антаресъ (двойна) отъ Скорпионъ	Червена и бѣла.
14. Алфа отъ Южния кръстъ	Бѣла
15. Алтайръ (двойна) отъ Орелъ	Бѣла
16. Спика (Класъ) отъ Дева	Бѣла.
17. Фомалхаутъ (двойна) отъ Южни риби	Бѣла.
18. Бета отъ Южния кръстъ	Бѣла.
19. Регулъ отъ Лъвъ	Бѣла

Божествената или златната мѣрка.

Подъ това заглавие е напечатана интересна статия въ немското списание „Корале“.

Авторътъ разглежда въпросътъ за една мѣрка, която съществува въ природата и която самитѣ художници, архитекти сж намѣрили съ прозрение и интуиция. Тая мѣрка и това съотношение на частитѣ е условие за красотата, за хармонията на частитѣ, за мощното действие на дадената форма. Той намира тая златна мѣрка въ статуята на Аполонъ Белведерски, въ произведенията на майсторитѣ художници, въ растенията, въ коня, въ снѣжинкитѣ, въ произведенията на класическата архитектура, въ цигулката и пр.

Въ нѣкой другъ брой ще занимаемъ читателя по-обширно съ тая статия.

* * *

Въ френския окултенъ вестникъ „Le Fraterniste“ отъ януарий 1939 г. е печатанъ изцѣло откъслекътъ изъ „Свещенитѣ думи на Учителя“, печатанъ въ миналата книжка на „Житно Зърно“ въ френски преводъ.

Излѣзе въ руски преводъ беседата отъ Учителя „Високиятъ идеалъ“ Може да се достави и отъ редакцията. Цена лв.

Георги Радевъ. Живитѣ сили на слънцето. Севлиево, книгоиздателство „Братство“; 1939 г. Цена 5 лв. Стр. 40.

Книгата представлява обобщения на най-новитѣ научни постижения въ областта на практическитѣ методи за разумно използване на слънчевата енергия. Доставка се и отъ редакцията.

Орионъ. Рила когато проговори. Севлиево, издание на книгоиздателство „Братство“, 1939 г. Цена 6 лв.

Отъ съдържанието, което излагаме, може да се състави приблизително понятие за интереснитѣ въпроси, които се разглеждатъ въ тая книга.

Когато Рила проговори. Скакавица. Усмивката на Рила. Рилският лагеръ отъ далече. Моята палатка. Клекътъ. Огънътъ. Кухнята. Седемътъ езера. Малкитъ камъчета. Чешмата. На върха. Гимнастикитъ. Пъсенътъ. Учителътъ. Малкото глухарче или пжътъ на ученика. Поетитъ. Чужденката. Слънцето на планината. Скалата на Иванъ Рилски. Блуждение въ подножието на Рила. Около запаления факелъ.

Книгата е снабдена съ доста сполучливи снимки изъ живота на Рила.

Препоръчваме на читателитъ си и дветъ книги.

„La vie pour le Tont“. Излъзоха въ едно красиво издание въ френски преводъ известенъ брой статии, които представляватъ основнитъ идеи на нѣкои отъ беседитъ на Учителя. Цена 25 лв. Стр. 115.

Ето съдържанието на книгата:

Животъ за цѣлото. Основни принципи на Мировата държава. Държава въ държава. Двата принципа. Търпението — първата степенъ на Любовта. Божествени и човѣшки идеи. Четиритъ системи. Фарисей и митаръ. Богъ на животъ. Двата велики закона. Мисли! Събуждането на съзнанието. Новиятъ човѣкъ. Новото раждане. Великиятъ човѣкъ. Ключътъ на живота. Сжествува ли безработица въ природата? Човѣшки и божествени договори; най-новиятъ заветъ. Какъ се влиза въ училището на природата?

Доставя се отъ Руси Сжбевъ, улица „Опълченска“, 64, София.

Paroles sacrées du Maître

Vigilance.	La conscience du disciple doit toujours être en éveil. Parce qu'il y a dans le monde assez d'âmes en retard qui s'ingénient à tendre toutes sortes de pièges dans le but de l' y attirer et de le faire dévier si possible.	23.
Travail avec le Maître.	Il faut que le disciple vive tout en tant qu'âme, en tant qu'âme vivante qui aime Dieu. Alors il peut travailler de concert avec son Maître.	24
Compréhension.	Les formes sont l'enveloppe. Elles ne troublent en rien le disciple. Il cherche l'idée éternelle qui travaille en elles et leur donne du prix. Il s'unit ainsi au monde de l'Esprit, à la vie intérieure de l'univers.	25.
La conscience du disciple.	Le disciple est toujours en classe. Il sait qu'il est disciple et s'en rend compte à chaque instant.	26.
Prière.	Le disciple prie aussi lorsqu'il est seul. Il est entièrement concentré sur sa prière et en vit les paroles.	27.
Exigence.	Dans l'accomplissement des Lois Divines, le disciple est très exigeant envers lui-même.	28.
Silence.	Que personne ne soit mis au courant de tes expériences tant que tu n'auras pas édifié en toi un point d'appui très sûr.	29.
L'Esprit.	Tout ce que tu fais, fais-le sous l'oeil vigilant de l'Esprit.	30.
Avec Dieu.	Sois toujours en contact avec le Dieu de l'Amour. Le péché naît en dehors de Dieu.	31.
Contemplation.	La contemplation — ce sont ces minutes sacrées où de sublimes images prennent possession de la conscience du disciple. La contemplation est indispensable au disciple pour qu'il puisse être au clair avec lui-même.	32.
Solitude.	Il est nécessaire que le disciple passe quelque temps dans la solitude afin de devenir fort. C'est ainsi que sa pensée s'affermir.	33.

Garde la liberté.	Veille à ce que ton âme soit toujours libre.	34.
Pureté.	La Pureté est l'ambiance dans laquelle vit le disciple. Pour le disciple il n'existe rien de plus beau.	35.
L'Amour divin.	La morale du disciple est l'Amour Divin.	36.
Croissance.	Sous les rayons du soleil, les fleurs s'épanouissent et les fruits mûrissent. L'âme du disciple ne grandit que dans l'Amour Divin.	37.
Caractère.	Le disciple montre du caractère quand son Amour ne subit aucun changement. S'il s'y produit un changement, il n'a pas d'Amour.	
Liberté.	Le disciple entend toujours parler Dieu dans son âme. Toute crainte disparaît alors et une paix profonde règne en lui. Il est libre.	38. 39.
Âme vierge.	Le disciple doit vivre une vie virginalement pure. C'est alors seulement qu'il peut sentir qu'il est une âme vivante — une âme vierge.	40.
L'idéal.	Les épreuves ne sont pas plus fortes que l'idéal du disciple. Aussi ne peut-on reconnaître le disciple que dans les épreuves. Le disciple est plus fort que les conditions parce qu'il est au-dessus d'elles. — Il porte en lui le Divin. Il y a aussi des âmes qui sont à la merci des circonstances; mais de telles âmes ne peuvent avoir aucun idéal. Une âme avec une volonté invincible, c'est cela l'idéal.	41.
Accomplissement.	Le disciple est sévère pour lui-même. Les paroles de son maître sont sacrées pour lui et il accomplit toutes ses ordonnances sans la moindre omission.	42.
Premiers pas.	Le premier pas du disciple: Il doit se considérer comme une âme vivante poursuivant un triple but: sentir, penser et agir selon Dieu. La deuxième chose: tous les autres hommes sont pour lui des âmes qui doivent aimer Dieu. Les disciples de la Fraternité Universelle ne sont pas des hommes et des femmes mais des âmes.	43.
Le bonheur.	Le disciple n'attend pas son bonheur du dehors. Il s'instruit et travaille sur lui-même et dans le monde sans cependant s'y oublier.	

- Le soi-disant bonheur du monde, c'est le geôlier de la prison: il en ouvre les portes, fait sortir les prisonniers et les fait ensuite rentrer de nouveau. 44.
- La pensée du disciple. L'âme du disciple ne doit être remplie que de cette noble pensée: L'oeuvre de Dieu. 45.
- Rappelle-toi. Ne retiens que ceci:
Tu es une âme vivante qui aime Dieu! 46.
- Le Maître et le disciple. Il suffit que le Maître soit une fois descendu auprès du disciple pour que celui-ci aille auprès de Lui.
L'obéissance et l'Amour rapprochent le disciple du Maître.
Le Maître lui transmet L'Amour au moment même de sa descente; l'obéissance vient du disciple. 47.
- Ascension. C'est le Maître qui descend d'abord et apporte l'Amour.
Le disciple s'éveille et commence à s'instruire et à s'élever. 48.
- Vie naturelle. Le disciple mène une vie naturelle, sans aucune excentricité. 49.
- Silence—La douce voix de Dieu. Le disciple résout les questions les plus difficiles au milieu d'un calme absolu, quand tous dorment et que seul Dieu veille.
La douce voix de Dieu n'est entendue que dans le silence. 50.
- Une loi. Il y a une loi qui tient le Maître et le disciple étroitement unis:
C'est de vivre conformément à la Volonté de Dieu! 51.
- Le Royaume du disciple. La liberté est le vaste Royaume où vit le disciple. Qu'il garde bien sa Liberté. 52.
- Les vrais rapports. L'âme vit dans la Pureté absolue!
Lorsque le disciple reçoit l'Amour de son Maître mais pas en tant qu'âme, il se pervertit; lorsqu'il reçoit le savoir mais pas comme âme, il ne peut que se dénaturer. 53.
- Le nom. Le Maître appelle ses disciples par leur nom.
Seul le Maître donne un Nom à chacun de ses disciples.
Et quand le disciple entend pour la première fois le Maître l'appeler par son nom, il éprouve une joie que ne peut donner aucun bonheur de la terre. 54.

- Joie.** La langue ne peut exprimer ce que l'âme est en état de vivre quand elle aime le Seigneur.
Le disciple est toujours dans la joie. 55.
- Eclosion.** Le matin les fleurs ouvrent leurs corolles pour recevoir les rayons du soleil.
L'âme du disciple s'ouvre devant le Maître, prête à recevoir les Vérités Divines. 56.
- Lumière.** Tant que le disciple cherche la lumière au dehors, on ne peut rien lui dire de Dieu.
Quand au dehors paraissent les ténèbres, quand sévit la tempête, une Lumière intérieure illumine sa conscience et l'Amour pour ce qui est Grand naît en lui!
— Qu'il garde bien précieusement la Lumière intérieure.
C'est le moment que le disciple attend dans sa vie. 57.
- La Voix du Maître.** Le disciple ne peut être attaché en même temps à ce qui est passager et à Dieu.
S'il aime Dieu, le provisoire pâlira pour lui, reculera de plus en plus et disparaîtra. Et alors il se trouvera dans un autre monde, un monde de lumière, de paix et de joie.
Et là, il entendra la Voix de son Maître. 58
- Prière.** La prière est le processus de la purification.
Le disciple doit prier en tout temps.
Il doit se mettre à l'abri des influences du provisoire en dressant autour de lui le solide rempart de la prière, des pensées pures et d'un incessant amour pour Dieu. 59.
- Loi.** Le disciple est heureux de la croissance de chaque âme et il y contribue.
Dans le monde spirituel il y a une loi qui dit: quand l'un s'élève, tous s'élèvent! 60.
- Moyen intérieur.** Le disciple travaille sur ses corps spirituels. Il y a des choses qui lui seront transmises par voie intérieure.
On ne trouve pas toujours au dehors les conditions nécessaires. 61.
- Empressement.** Quand le disciple comprend exactement le Maître, il est prêt à recevoir et il lui sera toujours donné. 62.
- Corrélation.** Quand l'âme reçoit tout avec Amour, tout lui est donné par amour. Chez Dieu c'est une loi. 63.

Редакцията доставя книгитѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)

отъ ГЕОРГИ РАДЕВЪ, срещу 30 лв.

„ЛѢКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТѢ ЛЖЧИ“

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

ТРИНАДЕСЕТА ГОДИШНИНА на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**

Открива се подписката за записване абонати за ТРИНАДЕСЕТА годишнина на списание „ЖИТНО ЗЪРНО“, която почва отъ Януарий 1939 година.

Абонаментътъ остава и занаяредъ 80 лв.—най-малкиятъ за тѣя родъ списания.

Редакцията на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ постоянно се стреми да подобри списанието, да обогати неговото съдържание. То, обаче, разчита на подкрепата на своитѣ абонати. Нека тѣ не само на време да платятъ абонамента си, а и да запишатъ всрѣдъ своитѣ приятели и познати поне по още единъ абонатъ. Нека посѣятъ поне едно „ЖИТНО ЗЪРНО“! Това е една благородна работа, която и тѣхъ ще възнагради.

„ЖИТНО ЗЪРНО“ работи за изграждане на единъ новъ мирогледъ, отъ който ще се роди бждещата култура на братството между човѣцитѣ. Ето защо, който разпространява списанието, спомага за разпространяване свѣтлината на Новото Учение, спомага за насаждане на новото семе, което Сѣячътъ така обилно прѣска.

Всичко се изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 — София

Суми се прашатъ чрезъ пощенска чекова смѣтка № 1597
Всѣка изпратена сума трѣбва да бжде придружавана съ писмо.

Adresse de la revue occulte: „JITNO ZERNO“
Boîte postale № 270
SOFIA (Bulgarie)

Abonnement pour l'étranger 150 Levas ou : Doll.
